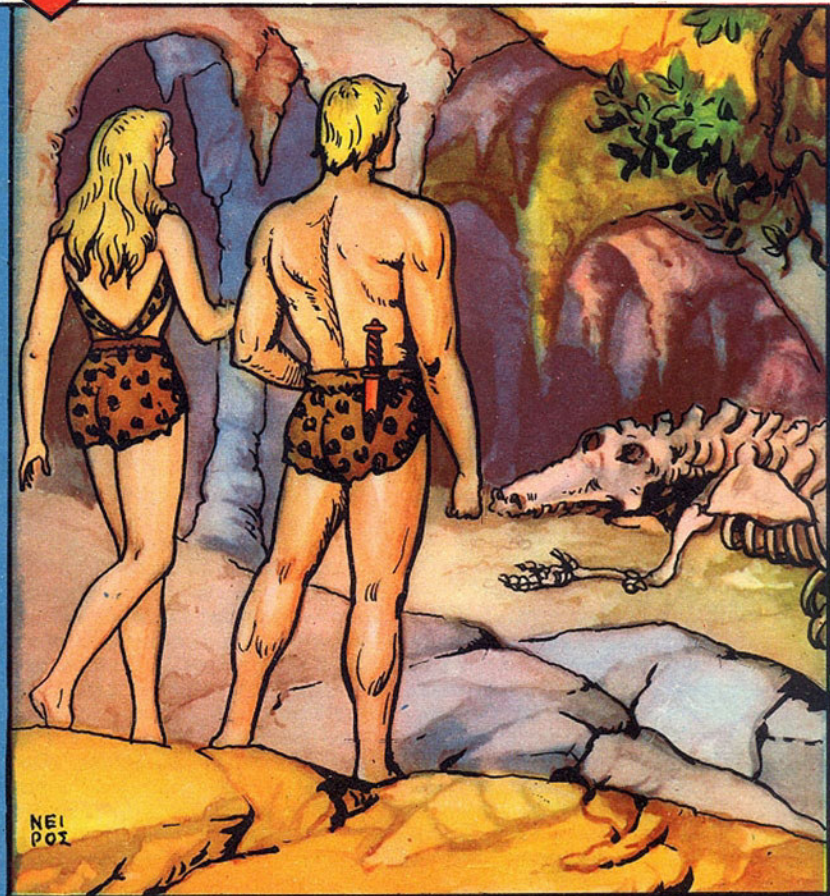

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ
5

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

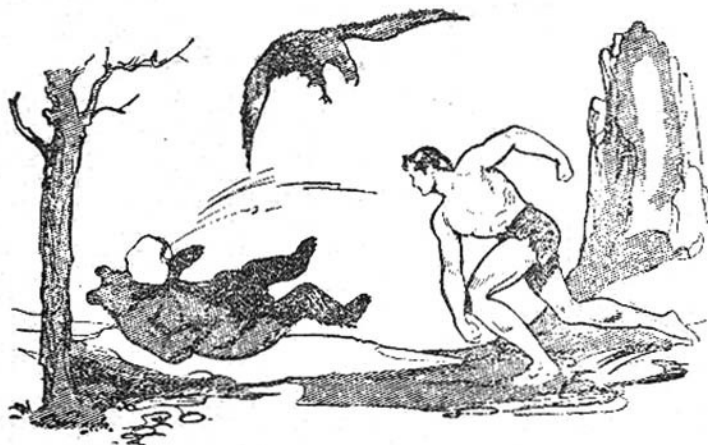

ΝΕΙ
ΡΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο Ταρζάν πετάει με αφάνταστη δρμή την πέτρα στο κεφάλι της γιγαντώσωνης αρκούδας.

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

ΞΑΦΝΙΚΟΙ
ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Έχουν προχωρήσει αρκετά. Ο ήλιος τώρα βρίσκεται σκαρφαλωμένος ψηλά στον ούρανό. Καί η κάψα του κάνει τούς τρεις οδοιπόρους να μουσκεύουν στον ιδρώτα.

Ο Ταρζάν προχωρεί πάντοτε μπροστά. Η όμορφη Ντόνα κι' ο Ζέρμαν τόν ακολουθούν σιωπηλοί και συλλογισμένοι.

Ξαφνικά, δυνατός πυροβολισμός αντηχεί!

Τά πουλιά ξαφνιάζονται πά-

νω στα δένδρα και φτερουγίζουν τσιρίζοντας τρομαγμένα!

Ο Άρχοντας της Ζούγκλας θγάζει ένα πονεμένο βογγητό και σταματάει απότομα. Το κορμί του γέρνει άργά προς τα πίσω και σωριάζεται κάτω με βαρύ γδούπο.

— Τόν σκότωσα! φωνάζει ο Ζέρμαν τρελλός από χαρά.

.....

Άλλά καλύτερα να πάρου-

με την Ιστορία μας απ' την αρχή της:

Έχει άρχισει πιά νά ξημερώνη... Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας κοιμάται ακόμη θαθεία στη μεγάλη σπηλιά του. Ξαφνικά, δυνατές ανθρώπινες κραυγές τόν κάνουν νά ξυπνήσει καί νά ξεπεταχτή απ' τά στρωσίδια του. Σταματάει καί την άνάσα του κι' άφουγγραζεται άνήσυχος:

— Ταρζάααααν!. Ταρζάαααααν!...

Τρέχοντας άμέσως θγαίνει έξω απ' τη σπηλιά καί τραβάει απ' τη ζώνη τó φονικό μαχαίρι του!

— Ποιοί νάναι τέτοια ώρα. ουλλογιέται ψιθυριστά.

Καί χωρίς νά χάσει καιρό, τρέχει πρós την κατεύθυνσι πού άκούγονται οί φωνές. Ένω ταυτόχρονα θγάζει καί τη φοβερή κραυγή του:

— Άόόοο! Άαααόόόοο!

Προχωρεί άρκετά ένώ τó σκοτάδι της νύχτας όσο πάει καί ξεθοριάζει.

Τέλος, αντικρύζει κάπου θαμπά δυό ανθρώπινες σιλουέττες καί σταματάει:

— "Εεεε! Ποιοί είσαστ' έσεις καί τί ζητάτε; τούς ρωτάει με δυνατή κι' άγρια φωνή.

Άφουγγράζεται για την άπόκρισι, μα δέν προφταίνει νά την πάρη.

Την ίδια στιγμή μιá γιγαντόσωμη μαύρη άρκούδα παρουσιάζεται μπροστά του. Τοῦ δίνει ένα δυνατό χτύπημα στο δεξι χέρι καί τó μαχαίρι ξεφεύγει από τά δάχτυλά του.

Πέφτει χάμω...

Η άρκούδα άνοίγει τώρα τά μπροστινά της χεροπόδαρα. Αρπάζει με μιá θιακή κίνησι τόν Ταρζάν, προτοῦ προλάβη ν' άντιδράση. Καί σηκώνοντάς τον ψηλά, τρέχει με κατεύθυνσι πρós τη σπηλιά του.

Ο λευκός γίγαντας τινάζε-ται καί χτυπιέται με άφάνταστη δύναμι στην άγκαλιά τοῦ παράξενου θηριοῦ. Πασχίζει νά λευθερωθή απ' τó θανατερό άγκάλιασμα της φοβερης άρκούδας. Όμως, εκείνη φαίνεται άσύγκριτα πιό δυνατή απ' αυτόν. Τοῦ είναι άδύνατο νά της ξεφύγη!...

Μά νά πού ή τύχη δέν τόν αφήνει νά χαθή. Καθώς τρέχει τó θηρίο, σκουντάφτει κάπου, χάνει την ισορροπία του καί σώριάζεται βαρὺ κάτω...

Ο Ταρζάν θρίσκει την εύκαιρία νά ξεφύγη απ' την άγκαλιά της άρκούδας. Καί άρπάζοντας γρήγορα μιá θαρεια πέτρα την πετάει με όρμη στο κεφάλι της.

Τό θηρίο δέν προφταίνει ν' άνασηκωθή. Παράξενο πονεμένο βογγητό ξεφεύγει απ' τά στήθεια του. Καί μένει κάτω άκίνητο.

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας κάνει τώρα νά φύγη. Μά πάλι ξαφνιάζεται. Δυνατό φτερούγισμα μεγάλου πουλιού κι' άγρια κρωξίματα άνηχοῦν πάνω απ' τó κεφάλι του.

Είναι ένα μεγάλο μαύρο κοράκι πού άμέσως άρχίζει, με τó σκληρό ράμφος του, νά χτυπάη τόν Ταρζάν δυνατά στο κεφάλι!

‘Ο λευκός γίγαντας οὐρ-
λιάζει ἀπ’ τοὺς πόνους. Καὶ
κουνώντας ἐδῶ κι’ ἐκεῖ τὰ χέ-
ρια του, ζητάει νὰ τὸ ἀρπά-
ξη στὸν ἄερα. Μὰ τὸ σκοτά-
δι καὶ τὰ φτερά του ἔχουν τὸ
ἴδιο χρῶμα. Πῶς νὰ τὸ ξεχω-
ρίση;

Ξαφνικά, ἀντηχοῦν πάλι οἱ
αὐτιά του οἱ φωνές τοῦ ἀγνω-
στου ἀνδρα καὶ τῆς γυναίκας:
— Ταρζάααν! Τρέξε, Ταρ-
ζάαααν!...

Παρατάει λοιπὸν τὴν πάλη
του μὲ τὸ μεγάλο κοράκι καὶ
τρέχει νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἄ-
γνωστους!

Ἔτσι, καθὼς ξαναπερνάει
ἀπ’ τὸ μέρος ποὺ συναντήθη-
κε μὲ τὴν ἀρκούδα, ψάχνει κά-
τω καὶ βρίσκει τὸ μαχαίρι

του. Προχωρεῖ ἀμέσως καὶ σὲ
λίγες στιγμὲς βρίσκεται μπρο-
στὰ στοὺς δυὸ ἀνθρώπους.

‘Ο ἀνδρας φοράει κάσκα
στὸ κεφάλι του, μπότες στὰ
πόδια καὶ ἡ ζώνη τῆς μέσης
του εἶναι γεμάτη σφαῖρες. Στὸ
χέρι του κρατᾷ ἓνα μεγάλο
πιστόλι.

Ἡ γυναίκα εἶναι λευκὴ κι’
αὐτὴ, νέα καὶ πολὺ ὁμορφη.
Φοράει ἓνα παράξενο μαγιὼ
φτιαγμένο ἀπὸ δέρμα λεοπάρ-
δαλης. Στὸ χέρι της κρατᾷ
μαχαίρι.

Βρίσκεται ὁμως ἡ ἄμοιρη σὲ
τραγικὴ θέσι: Ἐνα τεράστιο
φίδι ἔχει τυλίξει τὶς κουλου-
ρες του στὸ κορμὶ της κι’ εἶ-
ναι ἔτοιμο νὰ τὴ δαγκώσῃ στὸ
πρόσωπο.

Ξαφνικά ἓνας δυνατὸς πυροβολισμὸς ἀκούγεται κι’ ἓνα πο-
νεμένο βογγητὸ βγαίνει ἀπ’ τὰ στήθια τοῦ Ταρζάν...

Ὁ Ταρζάν πέφτει σάν κεραυνός! Μὲ τὸ ἀριστερὸ τοῦ χέρι ἀρπάζει τὸ φίδι ἀπ' τὸ λαιμό. Καὶ μὲ τὸ δεξιὸ του τραβάει τὸ μαχαίρι καὶ τοῦ κόβει, πέρα γιὰ πέρα, τὸ λαιμό!

Ἡ λευκὴ γυναῖκα θγάζει ξανα ξεφωνητὸ τρελλῆς χαρᾶς :
— Σώθηκα!...

Δὲν νοιώθει πιά τις κρύες κουλοῦρες τοῦ φιδιοῦ νὰ σφιγγοῦν τὸ κορμὶ της. Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸ τραβάει γρήγορα ἀπὸ πάνω της καὶ τὸ πετάει μὲ περιφρόνησι κάτω. Ἡ ὁμορφὴ ξένη εἶναι πιά ἐλεύθερη!...

— Ποιοὶ εἴσαστε, λοιπόν ;
Καὶ τί ζητᾶτε ἐδῶ ; τοὺς ξαναρωτᾷ ὁ Ταρζάν.

Ὁ ἄνδρας ποὺ μοιάζει σάν λευκὸς κυνηγὸς τοῦ ἀποκρίνεται :

— Φθάσαμε ἐδῶ στὴ Ζούγκλα γιὰ μιὰ σπουδαία καὶ δύσκολη ἀποστολή... Πίσω ἀπὸ τὸ ψηλὸ βουνὸ μὲ τοὺς θράχους εἶναι μιὰ μεγάλη σπηλιά. Μέσα σ' αὐτὴν θρίσκεται ὁ σκελετὸς ἑνὸς προϊστορικοῦ δεινόσαυρου. Τὸ τεράστιο αὐτὸ θηρίο ἔζησε στὴ γῆ πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες χρόνια. Μονάχα τὸ κεφάλι του θὰ ζύγιζε ὅσο ἓνας μεγάλος σημερινὸς ἐλέφαντας... Αὐτὸν τὸν σκελετὸ ἤρθαμε νὰ βροῦμε καὶ νὰ πάρουμε... Ἐχομε ἐντολὴ νὰ τὸν μεταφέρουμε στὸ Μουσεῖο τῆς χώρας μας...

Μετὰ τὸν ἄνδρα παίρνει ἀμέσως τὸ λόγο ἡ γυναῖκα καὶ σάν πρὸ κοινωνικὴ, κάνει τίς ἀπαραίτητες συστάσεις :

— Ἐμένα μὲ λένε Ντόνα...

Ὁ ἄνδρας μου λέγεται Ζέρμαν!...

Καὶ συνεχίζει :

— Στὸ μέρος ποὺ θρίσκεται ὁ σκελετὸς ζεῖ μιὰ φυλὴ ἰθαγενῶν. Ὁ ἀρχηγὸς τοὺς λέγεται Μπαρόζ καὶ εἶναι ἓνας καλὸς καὶ χρυσὸς ἄνθρωπος ! Μᾶς ἔχει ὑποσχεθεῖ πῶς θὰ μᾶς βοηθήσῃ...

Ὁ Ταρζάν παραξενεύεται :

— Μὰ ὁ Μπαρόζ εἶναι ὁ πρὸ κακὸς ἄνθρωπος ποὺ ἔχω γνωρίσει στὴ ζωὴ μου ! Τὸν ξέρω καλὰ!... Εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς πρὸ ἄσπονδους ἐχθροὺς μου ! .. Πολλὰς φορὲς ἔχει δοκιμάσει νὰ μὲ σκοτώσῃ ὑπουλά... Τὶ ἀπέγινε λοιπόν ; Σὰς βοήθησε ὅπως ὑποσχέθηκε ;

— Ἦθελε μὰ δὲν μπόρεσε, ἀποκρίνεται ὁ Ζέρμαν.

— Γιατί ;

— Στὴν κορυφὴ τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ ἔχει τὴ σπηλιά του ἓνας τρομερὸς ἀγριάνθρωπος...

— Ὁ Γκαούρ!... μουρμουρίζει ὁ Ταρζάν, τρίζοντας τὰ δόντια του.

— Ναι, ναί ! Αὐτὸς ὁ Γκαούρ δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ πάρουμε τὸν σκελετὸ ποὺ εἶναι τόσο πολύτιμος γιὰ τὸ Μουσεῖο.

Ἡ Ντόνα προσθέτει :

— Χθὲς τὸ βράδυ ἐπιχειρήσαμε νὰ μπουμε κρυφὰ στὴ σπηλιά. Ὁ Γκαούρ ὅμως παρὰ μόνον ἐκεῖ καὶ μᾶς ἔπιασε. Ἐνας Θεὸς μονάχα ξέρει πῶς καὶ μὲ πόσους κινδύνους καταφέραμε νὰ τοῦ ξεφύγουμε τὴν τελευταία στιγμὴ!...

Ὁ Ζερμάν ἀκούει αὐτὰ ποὺ λέει ἡ γυναῖκα του καὶ γυρ-

ζώντας την κυττάζει παραξενεμένος. Κάτι πάει να της γνέψη, μα εκείνη συνεχίζει άτάραχη :

— "Έτσι καθώς τρέχαμε στη Ζούγκλα φθάσαμε έδώ στην περιοχή σου. Θέλουμε να μās βοηθήσης, Ταρζάν. Μονάχα αν αντικρύση έσένα θα βοθηθώ ό Γκαούρ και θα τό θάλλη στα πόδια να σωθώ. Άλλοιώς ποτέ δέν θα μπορέσουμε ν' αποκτήσουμε τό σκελετό.

Ό Άρχοντας της Ζούγκλας άκούει τά λόγια της και μένει άναποφάσιτος. Ή όμορφη όμως Ντόνα δέν θέλει να τόν αφήση ν' άρνηθώ. Γονατίζει άμέσως μπροστά του και θρέχοντας με καφτά δάκρυα τά γυμνά του πόδια, ψιθυρίζει παρακλητικά:

— Μοι έσωσες τη ζωή Ταρζάν κι' αυτό θα στο χρωστάω αιώνια υποχρέωσι! Είσαι ό παντοδύναμος Άρχοντας τις Ζούγκλας και δέν πρέπει να μās αφήσης άπροστάτευτους! Άργά ή γρήγορα ό άπαίσιος Γκαούρ θα μās σπαράξη με τά νύχια και τά δόντια του. Έλα λοιπόν μαζί μας, κιλέ μου Ταρζάν!... Έλα να τόν σκοτώσης έσύ!... Αυτό τό τέρας πρέπει να λείψη μια για πάντα άπ' τη Ζούγκλα!....

Και να πού τά λόγια της φέρνουν καλό άποτέλεσμα. Στην ψυχή του Άρχοντα της Ζούγκλας ξεπνάνε τό παλιό θανάσιμο μίσος του για τό μαύρο Δαίμονα. Και μουρμουρίζει με σφιγμένα δόντια:

— Πάμε άμέσως τώρα!... Θα κάνω ό,τι μπορέσω για σās.

Και ξεκινάει πρώτος. Πίσω τόν άκολουθούν ό Ζέρμαν και ή Ντόνα!

ΔΥΟ ΛΕΥΚΟΙ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ

Τά άμέσως πάρα κάτω τά ξέρουμε : Ξαφνικά ένας πυροβολισμός άντηχεί κι' ό Ταρζάν σωριάζεται άκίνητος κάτω. Ένώ ταυτόχρονα ό Ζέρμαν ξεφωνίζει με άγρια χαρά:

— Τόν σκότωσα! Τόν σκότωσα!...

Ή όμορφη Ντόνα όμως τόν διορθώνει:

— Τόν σκοτώσαμε να λές! Έγώ τόν θάμπωσα με την όμορφιά μου, τόν ζάλισα με τά λόγια μου και τόν συγκίνησα με τά δάκρυά μου!... Έγώ τόν κατάφερα να πέση στην παγίδα!...

Κι' οί δυο μαζί τώρα τόν πλησιάζουν με προσοχή. Ψηλά, στην άριστερή του πλάτη, φαντάζει μια μεγάλη ματωμένη πληγή.

Ή Ντόνα σκύβει κι' άφουγγράζεται τά στήθεια του Άρχοντα της Ζούγκλας:

— Είναι ζωντανός, Ζέρμαν! Φαίνεται πως ή σφαίρα σου δέν τόν θρήκε στην καρδιά... Άλλά δέν θαρείεσαι!... Τόσο τό καλύτερο έτσι. Ό φύλαρχος Μπαρόζ τόν προτιμάει ζωντανόν.

— Λές να συνέλθω; ρωτάει ό Ζέρμαν ανήσυχος.

Ή Ντόνα του άποκρίνεται περιφρονητικά:

— Μη φοβάσαι, παλικαρι μου! Όσοπου να ξανάβω ή τις αισθήσεις του θαχί χάσει πο-

λὸ αἷμα. Οὐτε στὰ πόδια του δὲν θὰ μπορῇ νὰ σταθῇ...

‘Ο Ζέρμαν κόβει δυὸ γερά χορτόσχοινα καὶ οἱ δυὸ μαζί δένουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ ἀναίσθητου Ταρζάν. ‘Υστερα δοκιμάζουν νὰ τὸν σηκώσουν μὰ εἶναι τόσο θαρὺς πού δὲν τὰ καταφέρνουν.

‘Η Ντόνα μουρμουρίζει συλλογισμένη:

— ‘Εγὼ λέω νὰ τρέξης ἀμέσως νὰ θρῆς τὸν Μπαρόζ. Αὐτὸς θὰ στείλῃ μερικοὺς μαύρους του νὰ τὸν μεταφέρουν... Στὸ διάστημα πού θὰ λείπῃς, ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ νὰ τὸν προσέχω... ‘Αν κάνῃ πῶς ξυπνήῃ θὰ τὸν... ξανακοιμήσω μὲ τὸ κοφτερό μοχαίρι του!

‘Ο Ζέρμαν συμφωνεῖ μὲ τὴ γνώμη τῆς καὶ φεύγει ἀμέσως τρέχοντας γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν κακοῦργο Φύλαρχο.

‘Η Ντόνα, πού μένει τώρα μονάχη, κάθεται πλάι στὸν ἀναίσθητο Ταρζάν. Κυττάζει μὲ θαυμασμό τὸ ἄρρενωπὸ πρόσωπό του! Τὸ γεροδεμένο του κορμί! Καὶ τοῦ ψιθυρίζει:

— ‘Ομορφο παλικάρι εἶσαι, Ταρζάν!... ‘Αν ὁ Μπαρόζ δὲν σὲ σκοτώσῃ ἀμέσως, μπορεῖ καὶ νὰ σὲ πάρω μαζί μου στὴν ‘Αμερική!... Τὸν Ζέρμαν δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸν ξεφορτωθῶ ὅταν κοιμάται!...

Περνάει ἔτσι πολλὴ ὥρα, ὅταν ξαφνικὰ ἀκούει κοντὰ τῆς γρήγορες πατηματιεὺς θηριοῦ. Καὶ ταυτόχρονα σχεδὸν ἀντικρύζει μπροστά τῆς μιὰ γιγαντώσων μαύρη ἀρκούδα.

Τὸ αἷμα τῆς Ντόνας παγώνει ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη. Καὶ

τὸ θάζει στὰ πόδια τρέχοντας νὰ σωθῇ. Σὲ μικρὴ ὁμῶς ἀπόστασι βρίσκει ἕναν κούφιο κορμὸ δέντρου. Τρυπώνει μέσα γιὰ νὰ κρυφθῇ.

‘Η ἀρκούδα μόλις τὴ βλέπει νὰ φεύγῃ, κάνει νὰ τὴν κυνηγήσῃ. Μὰ σχεδὸν ἀμέσως σταματᾷ. Βλέπει ἕνα μεγάλο μαῦρο κοράκι πού φτερουγίζει κρᾶζοντας ἄγρια πάνω ἀπ’ τὸ ἀναίσθητο κορμὶ τοῦ Ταρζάν. Καὶ κάθε τόσο νὰ χαμηλώνῃ καὶ νὰ τὸν χτυπᾷ θανατερὰ μὲ τὸ ράμφος του.

‘Η ἀρκούδα διώχνει ἀμέσως τὸ κοράκι καὶ σπάζει τὰ χορτόσχοινα πού δένουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ ‘Αρχοντα τῆς Ζούγκλας. ‘Υστερα, τὸν σηκώνει στὴν ἀγκυλιά τῆς καὶ προχωρεῖ νὰ φύγῃ...

Δὲν προφταίνει ὁμῶς. Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ φθάνει, ἐπιστρέφοντας ἀπ’ τὸν Μπαρόζ, ὁ Ζέρμαν. Τὸν ἀκολουθοῦν καὶ καμμιὰ εἰκοσαριά μαῦροι ἰθαγενεῖς.

‘Η Ντόνα πού τοὺς βλέπει, ξεθαρρεῦει τώρα καὶ θγαίνοντας ἀπ’ τὴν κρυψώνα τῆς τρέχει κοντὰ τοὺς.

— Ζέρμαν! φωνάζει στὸν ἄντρα τῆς. Μιὰ μαύρη ἀρκούδα ἄρπαξε τὸν Ταρζάν. Κατὰ τὸ Νοτιὰ πηγαίνει. Πυροβόλησέ την!...

‘Ο Ζερμὰ τραβάει σβέλτα τὸ πιστόλι του κι’ ὅλοι μαζί τρέχουν νὰ φτάσουν τὴν ἀρκούδα.

Σὲ λίγες στιγμὲς κιόλας τὴν ἔχουν πλησιάσει καὶ ὁ λευκὸς κακοῦργος ἀδειάζει στὴ ράχη τοῦ ζώου καὶ τίς ἔξη

Ἡ μάγισσα Χούλχα ἀγωνίζεται μετὰ τὰ θαυματουργὰ γιατρο-
σόφια της νὰ σώσῃ ἀπ' τὸ θάνατο τὸν Ἄρχοντα τῆς Ζούγ-
κλας.

σφαίρες τοῦ πιστολιοῦ του.

Ὅμως, ἡ γιγαντόσωμη ἄρ-
κούδα οὔτε σκοτώνεται, οὔτε
φεύγει. Βγάζει μονάχα ἓνα
παράξενο πονεμένο βογγητό.
Καὶ παρατῶντας κάτω τὸν ἄ-
ναίσθητο Ταρζάν, γυρίζει καὶ
χύνεται μετὰ ἀσυγκράτητη ὁρμή
πάνω στοὺς διώκτες της.

Ὁ Ζέρμαν, δειλὸς καθὼς εἶ-
ναι, μόλις προφταίνει νὰ
σκαρφαλώσῃ στὰ κλαδιά ἑνὸς
κοντινοῦ δέντρου. Τὸ ἴδιο κά-
νει κι' ἡ ὁμορφὴ Ντόνα.

Μονάχα οἱ ἄμοιροι μαῦροι
μετὰ τὰ κοντάρια τοὺς μένουν ν'
ἀντιμετωπίσουν τὸ μανιασμένο
θεριό.

Καὶ νά: Ἡ γιγαντόσωμη ἄρ-
κούδα σηκώνει γρήγορα ἀπὸ
κάτω μιὰ μεγάλη πέτρα. Τὴν
πετάει κατὰ πάνω τοὺς μετὰ
ἀφάνταστη ὁρμή. Δυὸ ἀπ' τοὺς
ἄγριους μαῦρους σωριάζονται
κάτω οὐρλιάζοντας καὶ ξεψυ-
χώντας.

Οἱ ἄλλοι, στὸ μεταξύ, κυ-
κλώνουν τὸ θεριὸ καὶ πασχί-
ζουν νὰ τὸ καρφώσουν μετὰ
θανατερὰ κοντάρια τοὺς.

Ἡ ἀρκούδα ἀρπάζει ἴσως
ἀπ' τὰ πόδια ἓναν ἀπ' τοὺς
μαῦρους. Τὸν σηκώνει ψηλά
γιὰ νὰ πάρῃ φόρα, καὶ τὸν
χτυπάει μετὰ ἀφάνταστη ὁρμή

κάτω, αφήνοντάς τον στον τόπο!

‘Αμέσως αρπάζει άλλον, άλλον... άλλον... Καί όλους μ’ ε-νε τέτοιο τρομοκτικό χτύπημα τούς αφήνει νεκρούς!

‘Ομως οί ιθαγενείς είναι πολλοί κι’ ή άρκούδα μονάχα μία. Μιά και τραυματισμένη ψηλά στο γοφύ της άπ’ τις σφαίρες του Ζερμάν. ‘Ετοι, νοιώθει πώς γρήγορα θα θρή το θάνατο σ’ αυτό τον άνισο άγώνα!

‘Αναγκάζεται λοιπόν νά πα-ρατήση το μακελειό πού γίνε-ται και νά τó θάλη στά πόδια κουτσαίνοντας κι’ όσο πιό γρή-γορα μπορεί...

ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

‘Ο κίνδυνος έχει περάσει πιά... ‘Ο Ζέρμαν κι’ ή Ντόνα κατεβαίνουν άργά άπ’ τά ψη-λά κλαδιά του δέντρου πού εί-χαν ασφαλιστή. Καί δένοντας πάλι με γερά χορτόσχοινα τόν άναίσθητο Ταρζάν, τόν φορτώ-νουν σέ τέσσερις μαύρους ιθα-γενείς.

‘Ετσι, όλοι μαζί, ξεκινούν και φθάνουν πίσω άπ’ τó βου-νό με τούς θράχους. ‘Εκεί πού έχει στήσει τη σκηνή του ό Μπαρόζ...

‘Ο κακός Φύλαρχος ρίχνει μιá άνήσυχη ματιά στην πλη-γή του ‘Αρχοντα της Ζούγ-κλας.

— Μά αυτός θα πεθάνη, μουνμουρίζει. Καί τότε δέν κάνουμε τίποτα!...

Διατάζει λοιπόν άμέσως

τούς μαύρους του:

— Γρήγορα νά τόν πάτε στη μάγισσα Χούλχα!... Πρέπει νά προλάβουμε νά τόν σώσουμε! ‘Αμα ξεψυχήση θα είναι άρ-γά!...

Καί προσθέτει:

— Πέσ’ τε σ’ αυτή τη δρω-μερή γρηά πώς ό Ταρζάν θέ-λω νά μη πεθάνη! ‘Αν κατα-φέρη νά τόν σώση, θα της δώ-σω ό,τι μωζή ζητήση...

Δίνει άμέσως διαταγή πás-σο ό ‘Αρχοντας της Ζούγ-κλας θα θρискεται στη σπηλιά της Χούλχας, δύο άπ’ τούς μαύρους του νά μένουνε φρου-ροί άπ’ έξω. Νά μην άφήσουνε κανένα ούτε νά μπή, ούτε νά θγή...

Οί ιθαγενείς ξαναφορτώνον-ται τόν Ταρζάν και τρέχουν νά έκτελέσουν τη διαταγή του ά-φέντη τους. ‘Ετσι φτάνουν κά-ποτε στη σπηλιά της μάγισ-σας...

‘Η Χούλχα είναι μιá τερα-τόμορφη μαύρη γρηά, με τρι-χωτό πρόσωπο και στόμα δι-χώς δόντια. Τά μάτια της εί-ναι πρασινοκόκκινα σαν του διαβόλου. Καί τó σκελετωμέ-νε της κορμί διπλωμένο μέσα σ’ ένα θρωμερό τομάρι λύκου.

Οί ιθαγενείς μπάζουν τόν άναίσθητο Ταρζάν στο άπαι-σιο άντρο της με τις νεκροκε-φαλές, τις θαλοσαμωμένες νυ-χτερίδες, τούς σκορπιούς και τά φίδια, και φεύγουν. Δυό μονάχα άπ’ αυτούς μένουν έ-ξω άπ’ τó άνοιγμα της σπη-λιάς για νά προσέχουν μη μπή ή μη θγή κανένας από μέσα.

..

"Ας παρακολουθήσουμε τώρα τον Φύλαρχο Μπαρόζ απ' τη στιγμή που έστειλε με τους μαύρους του τον Ταρζάν στη σπηλιά της Χούλχας.

Και νά: 'Αφού μένει για λίγο θαθεία συλλογισμένος, μπαίνει άργά στη σκηνή του που βρίσκονται η όμορφη Ντόνα κι' ο Ζέρμαν.

— "Έξοχα τὰ καταφέρατε ! τους λέει. Τώρα ο σκοπός του ταξιδιού σας θά πραγματοποιηθή. Φτάνει νά μη μάς πεθάνη ο Ταρζάν. "Αν ή μάγισσα καταφέρει νά τον σώση, ή δουλειά είναι τελειωμένη. Θά παραδώσω τον Ταρζάν στα χέρια του Γκαούρ και σ' αντίλλαγμα θά μου δώση τον τεράστιο και πολύτιμο σκελετό του προϊστορικού δεινόσαυρου!

— Λές νά μη δεχτή; ρωτάει ανήσυχη ή Ντόνα.

— 'Αδύνατον! τής αποκρίνεται. 'Ο Γκαούρ μισεί θανάσιμα τον Ταρζάν! Και τη ζωή του θάδινε για νά μπορούσε νά τον θάλη στο χέρι.

— Και πώς ξέρεις εσύ πως ο Γκαούρ μισεί θανάσιμα τον Ταρζάν; ρωτάει ο Ζέρμαν.

— Μά μου τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Ταρζάν! Μὲ τὸ στόμα του!...

Και ή πονηρή Ντόνα για νά βολιδοσκοπήσῃ τίς διαθέσεις τοῦ Φύλαρχου, μωρμουρίζει:

— "Αλλωστε, ὁ σκελετός που ζητᾶμε δὲν ἔχει καμμιά ἀξία για σᾶς ἐδῶ. "Ετσι δὲν εἶναι, Μπαρόζ;

— Για τὸν Γκαούρ, βέβαια... "Ετσι εἶναι: 'Ο σκελετός δὲν ἔχει καμμιά ἀξία... Για μένα ὅμως τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει... "Ε-

γὼ πάντα λογάριαζα νά πουλήσω αὐτὸ τὸν σκελετό. Ξέρω πὼς εἶναι σπάνιος καὶ πολύτιμος.

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

"Η Ντόνα κι' ο Ζέρμαν ἀλλάζουν μιὰ γρήγορη ἐρωτηματική ματιά.

— Πολὺ παράξενα μου φαίνονται τὰ λόγια σου, Μπαρόζ, τοῦ λέει ή ὁμορφή λευκή. Θά ἔχῃς ξεχάσει φαίνεται τί μάς ὑποσχέθηκες. Δὲν εἶπες πὼς θά μάς ἀφήσης νά πάρουμε τὸ σκελετό;

"Ο Ζέρμαν συμπληρώνει:

— Καὶ πὼς θά μάς δώσης ἀνθρώπους σου νά τὸν κουβαλήσουν κάτω στοῦ μεγάλο λιμάνι;

"Ο Φύλαρχος τρίβει μὲ ἀμηχανία τὰ χέρια του:

— Ναι... Βέβαια... Σωστά. "Ολ' αὐτὰ τὰ κανονίσαμε... Εἴμαστε σύμφωνοι. Καὶ τὸ σκελετό θά σᾶς ἀφήσω νά πάρετε καὶ θά σᾶς βοηθήσω νά τὸν μεταφέρετε στοῦ μεγάλο λιμάνι... Μόνο για τὴν τιμὴ δὲν κουβεντιάσαμε ἀκόμα... Μά δὲν θα ρεῖσαι... "Εχουμε καιρό..

"Η Ντόνα κατακόκκινη ἀπὸ θυμό, τὸν ρωτάει σά νά τὸν διατάξῃ:

— Λέγε λοιπόν: Πόσα ζητᾶς;

— Καλά, θρ' ἀδερφέ. Δὲν θά τὰ χαλάσουμε, μωρμουρίζει ὁ Μπαρόζ.

Καὶ για νά δώση τέλος στὴ συζήτησι, προχωρεῖ ἀργά καὶ θγαίνει ἀπ' τὴ σκηνή.

Ἡ Ντόνα μένει στή θέσι της.
 Ὁ Ζέρμαν ὁμως σηκώνεται
 καί τόν ἀκολουθεῖ ἔξω:

— Ἀκουσέ με, Μπαρόζ: Ὁ
 Γκαούρ θά πληρωθῇ γιά τὸ
 σκελετό παίρνοντας τὸν Ταρ-
 ζάν... Σὲ σένα τί πρέπει νὰ
 δώσω;

Ὁ Μπαρόζ τ' ἀποκρίνεται
 χωρίς νὰ τὸν κυττάξῃ στὰ μά-
 τια:

— Τὴ Ντόνα!... Θά σοῦ δώ-
 σω τὸ σκελετό μόνο ἂν τὸν πύ-
 ρης καὶ φύγῃς μόνος ἀπ' ἐδῶ.
 Ἡ Ντόνα θά μείνῃ κοντά μου...
 Θά τὴν κάνω σωστή βασίλισ-
 σα!

Ὁ Ζέρμαν ρωτᾷ χαμένα:

— Ζητᾷς τὴ Ντόνα; Μὲ τὴ
 Ντόνα θέλεις νὰ πληρωθῇς;

— Ναί... Τὸ σκελετό τοῦ δει-
 νόσαυρου δὲν τὸν πουλάω μὲ
 χρυσάφι!

Ὁ Ζέρμαν κιτρινίζει, πρα-
 σινίζει, μὰ δειλὸς καθὼς εἶναι,
 δὲν θγάζει λέξι. Γυρίζει μόνο
 καὶ ξαναμπαίνει στὴ σκηνή.

— Πόσα ζητάει; τὸν ρωτᾷ
 ἡ Ντόνα.

— Τίποτα... Δὲν θαρρείσαι,
 τῆς ἀποκρίνεται κομπιάζον-
 τας.

Ἡ Ντόνα τὸν κυττάζει γιὰ
 λίγο καχύποπτα. Ὑστερα πε-
 τιέται μὲ μιᾷς ὀρθῇ καὶ θγαί-
 νει ἔξω.

— Μπαρόζ, τοῦ λέει. Τί ζή-
 τησες ἀπ' τὸν ἄνδρα μου; Τί
 θέλεις γιὰ νὰ μᾶς δώσῃς τὸ
 σκελετό;

— Ἐσένα, τῆς ἀποκρίνεται
 μὲ ἀναίδεια ὁ Φύλαρχος.

Ἡ ὁμορφὴ λευκὴ γυναῖκα
 ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά! Χά, χά, χά!

Τόσα λίγα λοιπὸν ζητᾷς;

Κι' ἀμέσως, τραβώντας τὸν
 παράμερα τοῦ ψιθυρίζει:

— Εἶμαι σύμφωνη Μπαρόζ.
 Θά πάρῃς τὴν πληρωμὴ πού
 ζητᾷς. Μὰ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό,
 πρέπει ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα,
 λίγο πρὶν θυγῇ τὸ φεγγάρι...

— Τί;

— Νὰ μῆς κρυφά στὴ σκη-
 νή μας... Ὁ Ζέρμαν κοιμάται
 θαθεῖα... Πλησίασέ τον ἀφο-
 θα... Γιατί ὅσο ζῇ αὐτός... Κα-
 ταλαθαίνεις;

Τὰ μάτια τοῦ κακοῦ Φύλαρ-
 χου σκοτεινιάζουν:

— Ναί, τῆς ἀποκρίνεται θρα-
 χινά. Θά ῥθῶ πρὶν θυγῇ τὸ φεγ-
 γάρι... Πρέπει νὰ τελειώσω
 μιά καὶ καλὴ μαζὶ του!

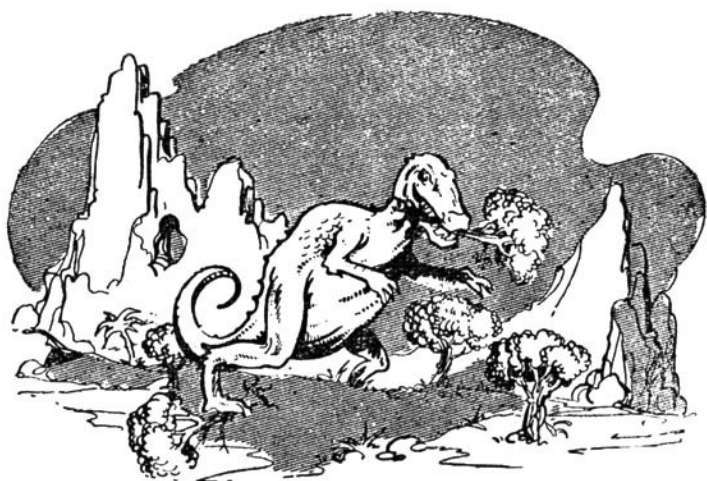
.....

Καὶ τὰ μεσάνυχτα ὁ ἀπαίσι-
 ος Μπαρόζ σφίγγοντας τὴ λα-
 θὴ τοῦ μαχαίριου τοῦ μπαίνει
 σιγά-σιγά στὴ σκηνὴ τῶν λευ-
 κῶν. Ἀφουγγράζεται γιὰ λί-
 γο καὶ θεβαιώνεται πὼς ὁ Ζέρ-
 μαν κοιμάται θαθεῖα. Τὸ ἴδιο
 κι' ἡ Ντόνα, ἡ γυναῖκα του.

Ὁ Φύλαρχος πλησιάζει τὸν
 λευκὸ ἄνδρα καὶ τὸν χτυπάει
 στὰ στήθεια. Ὁ Ζέρμαν μένει
 νεκρὸς χωρίς νὰ προλάβῃ νὰ
 κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι.

Ὅμως ὁ Μπαρόζ ἀκούει ξα-
 φνικὰ ἀνάλαφρο θόρυβο πίσω
 του. Κάνει νὰ γυρίσῃ νὰ κυττά-
 ξῃ, μὰ δὲν προφταίνει. Ἐνα ἀ-
 παίσιο πονεμένο βογγητὸ θγαί-
 νει ἀπ' τὰ στήθεια του καὶ σω-
 ριάζεται κάτω ἄψυχο κουφάρι.

Ἡ φοβερὴ Ντόνα ἔκανε τὴν
 κοιμισμένη χωρίς στὴν πρα-
 γματικότητα νὰ κοιμάται. Ἐ-

Τὸ προϊστορικὸ αὐτὸ μεγαθήριο εἶχε ζήσει στὴ Ζούγκλα πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες χρόνια!...

τσι ἄκουσε τὸ Φύλαρχο ποὺ μπήκε στὴ σκηνή τους καὶ τὸν ἄφησε νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ πρῶτα ἀπ' τὸν Ζέρμαν. "Ὑστερα, πετάγεται ξαφνικά ἀπ' τὰ στρωσίδια της, προχωρεῖ μερικὰ βήματα, σφίγγοντας κι' αὐτὴ ἓνα φονικὸ μαχαίρι καὶ χτυπάει τὸ δολοφόνου στὴ ράχι του. Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ γλυτώσῃ κι' ἀπ' τοὺς δυό.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΗΣ ΝΤΟΝΑΣ

Ἐνθουσιασμένη τώρα ἡ λευκὴ γυναῖκα ποὺ πέτυχε ἀπ' ἄκρην σὲ ἄκρην τὸ σατανικὸ σχέδιό της, μουρμουρίζει μονολογώντας :

— Δύο μεγάλα ὄνειρα ἔχω ἄκόμα. Πρῶτα ν' ἀποκτήσω τὸ

σκελετὸ τοῦ δεινόσαυρου, κι' ὕστερα νὰ φύγω γιὰ τὴν Ἀμερικὴ μαζί μὲ τὸν πανῶριο Ταρζάν!

Ἀμέσως σέρνει τὸ ἄψυχο κορμὶ τοῦ Φύλαρχου καὶ τὸ ἀνεβάζει μὲ κόπο στὸ κρεβάτι της. Ὑστερα πλαγιάζει κι' αὐτὴ στὸ ἴδιο κρεβάτι μαζί μὲ τὸ νεκρὸ Μπαρόζ. Σκεπάζει μὲ τὴν ἴδια κουβέρτα τὸ κρῦο πτώμα του καὶ τὸ ζεστὸ κορμὶ της! Κι' ἀποκοιμίζεται ἡσυχῇ σὰ νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτα!

.. . . .

Τέλος ξημερώνει κάποτε κι' ἡ Ζούγκλα γεμίζει ἀπὸ τὸ ἄσπρο καὶ καθάριο φῶς τῆς αὐγῆς.

Ἡ Ντόνα ξυπνάει καὶ σηκώ-

νεται απ' τὸ κρεβάτι πού κοιμόταν με τὸ νεκρό. Βγαίνει έξω απ' τὴ σκηνή καὶ ξυπνάει τοὺς μαύρους ἰθαγενεῖς τοῦ Μπαρόζ:

— "Ε, ἀραπάδες! Ντυθῆτε κι' ἐλάτε γρήγορα στὴ σκηνή μου... Τὸ διατάζει ὁ ἀρχηγός σας!...

Κι' ἀμέσως ξαναγυρίζει στὴ σκηνή καὶ ξαναπέφτει στὸ κρεβάτι πού βρίσκεται καὶ τὸ πτώμα τοῦ Φύλαρχου.

Σὲ λίγες στιγμὲς φθάνουν κι' οἱ μαύροι. Ἡ Ντόνα τοὺς δείχνει τὸ νεκρὸ κορμὶ τοῦ Ζέρμαν πού βρίσκεται στὸ ἄλλο κρεβάτι καὶ τοὺς λέει:

— Βγάλ'τε τον έξω καὶ πηγαίνετε νὰ τὸν θάψετε.. Τὸν σκότωσε ὁ Ἀρχηγός σας ὁ Μπαρόζ... Μόνο κἀντε σιγὰ γιὰ νὰ μὴ τὸν ξυπνήσετε. Κοιμάται ἐδῶ πλάι μου.

Οἱ ἰθαγενεῖς ρίχνουν μιὰ γρήγορη ματιά στὸ κρεβάτι τῆς λευκῆς γυναῖκας κι' ἀντικρῦζουν τὸ πρόσωπο τοῦ ἀφέντη τους. Εἶναι σκεπασμένος μέχρι τὸ λαιμὸ με τὴν κουβέρτα. Στὸ μισοσκόταδο δὲν μποροῦν νὰ διακρίνουν τὴ νεκρικὴ χλωμάδα τοῦ καὶ τὸν νομίζουν γιὰ κοιμισμένο. "Ετσι, γονατίζοντας ἀμέσως με σεβασμὸ, προσκυνᾶνε τὴν καινούρια βασίλισσά τους πού βρίσκεται πλάι τοῦ...

"Υστερα σηκώνουν ἀπὸ τὸ ἄλλο κρεβάτι τὸ πτώμα τοῦ Ζέρμαν καὶ τὸ θγάζουν απ' τὴ σκηνή γιὰ νὰ τὸ θάψουν.

Ἡ φοβερὴ Ντόνα κατεβαίνει πάλι απ' τὸ κρεβάτι τῆς, σκεπάζει μέχρι ψηλὰ στὸ κεφάλι

τὸ νεκρὸ Μπαρόζ καὶ ξαναβγαίνει έξω.

— "Ε, ἀραπάδες, τοὺς λέει. Ὁ Φύλαρχος εἶπε νὰ μὴ τὸν ξυπνήσει κανένας... Εἶναι πολὺ κουρασμένος απ' τὸ φονικὸ πού ἔκανε τὴ νύχτα καὶ θέλει νὰ κοιμηθῇ... Ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ νὰ μὴ μπῇ κανένας απ' ὅλους σας στὴ σκηνή πού κοιμάται...

Καὶ προσθετεῖ διατακτικὰ:

— Μοῦ εἶπε ἀκόμα νὰ μὲ πᾶτε στὴ σπηλιά τῆς μάγισσας Χούλχας. Θέλει νὰ δῶ ἂν γιαιτρεύτηκε ὁ Ταρζάν!...

Οἱ μαύροι τραβοῦν παράμερα τὸ πτώμα τοῦ Ζέρμαν καὶ μερικοὶ απ' αὐτοὺς ξεκινοῦν μετὰ τὴ Ντόνα γιὰ τὴ σπηλιά τῆς μάγισσας. Σὰν φτάνουν ὁμοῦς κοντὰ, ἡ λευκὴ γυναῖκα τοὺς διώχνει:

— Φτάνει ὡς ἐδῶ... Τώρα μπορῶ νὰ πάω καὶ νὰ γυρίσω μόνη μου... Ἐσεῖς δρόμο ἀμέσως γιὰ τὴ σκηνή πού κοιμάται ὁ ἄνδρας μου καὶ ἀφέντης σας... Νὰ σταθῇτε φρουροὶ απ' έξω μέχρι νὰ ξυπνήσῃ!

Οἱ ἰθαγενεῖς παίρνουν ἀμέσως τὸ μονοπάτι τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὴν κατασκήνυσί τους. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς χάνονται πίσω απ' τὴν πυκνὴ κι' ἄγρια βλάστησι τῆς παρθένας Ζούγκλας.

Ἡ Ντόνα προχωρεῖ μοναχὴ τῆς τώρα κατὰ τὴ σπηλιά. Καὶ νά: "Εξω απ' τὸ ἀνοιγμά της, καὶ σωριασμένους κάτω, θρίσκει τοὺς δυὸ ἰθαγενεῖς φρουροὺς νεκροὺς. Κι' οἱ δυὸ ἔχουν στοὺς λαιμούς τους μελανὰ σημάδια ἀπὸ δάχτυλα. Εἶναι

φάνερο πώς κάποιος τούς έχει πνίξει.

Ἡ λευκή γυναίκα παραξε-
νεύεται καὶ κάνει νὰ προχωρή-
σῃ μέσα στὴ σπηλιά τῆς μά-
γισσας. Στὸ ἄνοιγμά της ὁ-
μως κοντοστέκεται τρομαγμέ-
νη. Τὰ μάτια της γουρλώνουν
ἀπὸ φρίκη. Στὸ πρόσωπό της
ζωγραφίζεται ἡ ἀγωνία τοῦ
θανάτου. Καὶ ξεφωνίζει μὲ δέ-
ος καὶ ἀπόγνωση :

— Βοήθειαα! Σῶστε μεε!

ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ

Γιὰ νὰ μποῦμε καλύτερα στὸ
νόημα τῆς ἱστορίας μας πρέ-
πει νὰ τὴ διακόψουμε γιὰ λίγο
καὶ νὰ κάνουμε μιὰ μικρὴ ἀ-
ναδρομὴ στὸ παρελθόν.

Ἄς ἔρεθοῦμε λοιπὸν μὲ τὴ
φαντασίᾳ μας στὴν Ἀμερικὴ
πρὶν ἓνα μῆνα:

Νέα Ὑόρκη. Ὁ Ζέρμαν κι' ἡ
Ντόνα ἐτοιμάζουν τὶς βαλίτσες
τοὺς γιὰ ἓνα μακρυνὸ ἀεροπο-
ρικὸ ταξίδι στὴ Ζούγκλα τῆς
Ἀφρικῆς. Εἶναι θέβαιοι πὺς
ἂν τὰ καταφέρουν καὶ ξαναγυ-
ρίζουν ζωντανοί, θὰ γίνουν
πλούσιοι!

Θρασύδειλο ὑποκείμενο ὁ
Ζέρμαν. Ἐνας παλῆς ἀποτυ-
χημένος γκάνγκστερ. Ἀνθρω-
πος μὲ κακούργα ἐνστικτα καὶ
χωρὶς συνείδησι.

Κακιά, σατανικὴ καὶ κατα-
χθονία γυναίκα ἡ Ντόνα. Ἡ
ζωὴ της εἶναι γεμάτη παρα-
στράτηματα καὶ περιπέτειες.
Μικρὴ-μικρὴ γνωρίστηκε μ' ἓ-
ναν κυνηγὸ ἀγρίων θηρίων.
Ξεπόρτισε κρυφὰ ἀπ' τὸ τίμιο

οπίτι της κι' ἔφυγε μαζί του
στὴ Ζούγκλα. Ἐκεῖ γνώρισε
κάποιον ἄλλο κυνηγὸ. Παρά-
τησε τὸν πρῶτο γιὰ ν' ἀκολου-
θήσῃ τὸν δεῦτερο...

Οἱ δυὸ ἄνδρες τράβηξαν τὰ
μαχαίρια τοὺς καὶ μονομάχη-
σαν μὲ λύσσα. Ὁ ἓνας ἔμεινε
στὸν τόπο κι' ὁ ἄλλος ξεψύχη-
σε ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὥρες...

Ἡ Ντόνα ἀπέμεινε ἔτσι μο-
νάχη κι' ἔρημη. Κατάφερε ὁ-
μως νὰ διασχίσῃ μιὰ ἀπέραντη
περιοχὴ τῆς Ζούγκλας, μὲ μο-
ναδικὸ προστάτη της ἓνα μι-
κρὸ κυνηγετικὸ μαχαίρι. Ἐ-
χει ὅμως γενναίᾳ κι' ἀτρόμη-
τῃ καρδιά! Περνάει φοβεροὺς
κινδύνους. Παλεύει μὲ ἄγρια
θερίᾳ καὶ τὰ σκοτώνει. Τὴν
πιάνουν Καννίβαλοι καὶ τοὺς
ξεφεύγει... Ὡστὺν τέλος φτά-
νει κάποτε σ' ἓνα λιμάνι καὶ
ξαναγυρίζει στὴν Ἀμερικὴ πει-
νασμένη, κουρελιασμένη καὶ
σὲ κακὰ χάλια.

Ἐκεῖ γνωρίζεται μὲ τὸ Ζέρ-
μαν. Ἀπένταρος εἶναι κι' αὐ-
τὸς καὶ ἀλητεύει στὴν πολύ-
φωτη μεγαλόπολι τοῦ Νέου
Κόσμου. Γιὰ λίγο καιρὸ ζοῦνε
σὲ τρῶγλες ἢ κάτω ἀπὸ ἀπό-
μερα γεφύρια. Ὡσπου κάποτε
ὁ Ζέρμαν μπαίνει μιὰ νύχτα
στὸ σπίτι κάποιου σοφοῦ ἐξε-
ρευνητοῦ καὶ τὸν δολοφονεῖ.
Ὑστερα, ψάχνοντας στὴ θίλλα
ποῦ ἔμεινε μονάχος, βρίσκει
καὶ παίρνει ἓναν μεγάλο χαρ-
τοφύλακα μὲ δέκα χιλιάδες
δολλάρια...

Νὰ ὅμως ποῦ μέσα σ' αὐτὸν
τὸ χαρτοφύλακα βρίσκει κι'
ἓναν σφραγισμένο φάκελλο.
Περιέχει μιὰ ἐκθεσι τοῦ ἔξε-

ρευνητού για κάποιον σκελετό ενός προϊστορικού δεινόσαυρου. Αναφέρει πώς το μεγαθήριο αυτό είχε ζήσει στη γη πολύ παλιά. Πριν έκατό χιλιάδες χρόνια, τουλάχιστον. Γράφει ακόμα και για την τεράστια και ανυπολόγιστη αξία του σκελετού αυτού.

Τέλος στην έκθεσι είναι καρφισωμένο κι' ένα σχεδιάγραμμα που δείχνει το μέρος ακριβώς που βρίσκεται ο σκελετός. Είναι — καθώς λέει το χαρτί — μέσα σε μία τεράστια σπηλιά, ψηλή, φαρδιά κι' άτέλειωτη σε βάθος!... Έκεί μέσα ζούσε το προϊστορικό μεγαθήριο. Κι' εκεί μέσα κάποτε πέθανε!... Οί σάρκες του λυώσανε με τον καιρό, μά ή σπηλιά προστάτσει το σκελετό του που διατηρήθηκε τόσες χιλιάδες χρόνια!...

Ο Ζέρμαν έδειξε με χαρά την έκθεσι και το σχεδιάγραμμα στη σατανική συντροφισά του.

— Πρέπει να φύγουμε άμέσως για τη Ζούγκλα, του είπε εκείνη. Πρέπει ν' αποκτήσουμε, το ταχύτερο, τον πολύτιμο αυτό σκελετό. Να τον κουβαλήσουμε έδω στην Αμερική και να τον πουλήσουμε σ' ένα μεγάλο Μουσείο. Θά γίνουμε πλούσιοι μία για πάντα.

Ο Ζέρμαν όμως, δειλός καθώς είναι, διστάζει στην αρχή. Μά ή Ντόνα καταφέρει γρήγορα να τον πείση:

— Μη φοβάσαι τίποτα, του λέει. Εγώ έχω ξαναπάει στη Ζούγκλα και την ξέρω σπι-

θαμή προς σπιθαμή. Από το σχεδιάγραμμα κατάλαβα πώς ο πολύτιμος αυτός σκελετός βρίσκεται στην περιοχή του Ταρζάν. Θά βρούμε τον Άρχοντα της Ζούγκλας και θά τον παρακαλέσουμε να μάς προστατέψει και να μάς βοηθήση...

Έτσι, κι' ύστερα από μερικές μέρες ο Ζέρμαν και ή Ντόνα — με τα κλεμμένα χρήματα — μπαίνουν σ' ένα αεροπλάνο και σε δυο-τρεις μέρες φθάνουν στην Αφρική!

ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΣΚΕΛΕΤΟΥ

Άπ' τη μεγάλη πολιτεία που προσγειώνονται προχωρούν στο έσωτερικό. Και με οδηγό τους πάντα το σχεδιάγραμμα του δολοφονημένου έξερευνητού, καταφέρνουν, ύστερα από πολλές περιπέτειες, να φθάσουν στο θεόρατο θουνό με τα βράχια. Κάπου εκεί στους πρόποδες του ανακαλύπτουν το άνοιγμα της μεγάλης σπηλιάς και αντικρίζουν με δέος τον τεράστιο σκελετό του προϊστορικού δεινόσαυρου!...

Συναντιώνται όμως τυχαία εκεί με μερικούς άγριους ιθαγενείς που κυνηγάνε ζαρκάδια. Κι' εκείνοι τους άρπάζουν και σέρνοντάς τους βάνανυσσα τους φέρνουν στον άρχηγό τους, το Μπαρόζ.

Ο Φύλαρχος τους δέχεται με ύποκριτική καλωσύνη. Καταφέρνει να μάθη το σκοπό του ταξιδιού τους και τους ύ-

πύσχεται νά τούς βοηθήση.

“Ο Ζέρμαν κι’ ἡ Ντόνα πι-
στεύουν στά λόγια του καί εἴ-
ναι βέβαιοι πιά πῶς θά κάνουν
τὴν τύχη τους.

“Ὅμως ὁ Φύλαρχος εἶναι
πιὸ σατανικὸς καί καταχθόνι-
ος ἀπ’ αὐτούς. Οἱ ἴδιοι τοῦ ἄ-
νοιξαν τὰ μάτια λέγοντάς
τους πῶς ὁ σκελετὸς εἶχε με-
γάλη ἀξία. “Εἶσι παίρνει τὴν
ἀπόφασιν νά μὴ τούς ἀφήσῃ νά
τὸν πάρουν καί νά τὸν κρατή-
σῃ γιὰ δικό του λογαριασμό.

“Ο κακὸς ὅμως Φύλαρχος
εἶναι καί ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ
Ταρζάν...

Καί τὸ καταχθόνιο μυαλὸ
του καταστρώνει ἀμέσως ἓνα
σατανικὸ σχέδιο: Νά μεταχει-
ριστῇ τοὺς δυὸ ξένους λευ-
κοὺς γιὰ νά ἐξοντώσῃ τὸν
“Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

.....

Κρατάει λοιπὸν στὴν κατα-
σκήνωσί του, τὸν Ζέρμαν καί
τὴ Ντόνα καί τοὺς φέρεται
πολὺ φιλόξενα. “Ὡσπου ὅστερ’
ἀπὸ μερικὲς μέρες τοὺς λέει:

— Πάνω, ψηλά, στὴν κορφή
τοῦ θεόρατου βραχώδικοι
βουνοῦ ποὺ ὑψώνεται μπρο-
στά μας, ὑπάρχει μιὰ σπη-
λιά... Καί στὴ σπηλιά αὐτὴ ζεῖ
ἓνας γιγαντώσμος καί τρο-
μερὸς ἀγριάνθρωπος ποὺ τὸν
λένε Γκαοῦρ. Εἶναι ἐκεῖνος
ποὺ θέλει νά γκρεμίσῃ τὸν
Ταρζάν ἀπ’ τὸ θρόνον του καί
νά βασιλεύῃ αὐτὸς στὴν ἀπέ-
ραντη Ζούγκλα.

“Ἡ Ντόνα κι’ ὁ Ζέρμαν πα-
ράκολουθοῦν μὲ μεγάλο ἐν-
διαφέρον τὰ λόγια του. Κι’ ἐ-

κεῖνος συνεχίζει:

— “Ο Γκαοῦρ λοιπὸν, καλοὶ
μου φίλοι, ξμαθε τὸ σκοπὸ
γιὰ τὸν ὁποῖον φθάσατ’ ἐδῶ.
Καί μοῦ παραγγεῖλε πῶς δὲν
θ’ ἀφήσῃ τοὺς ἀνθρώπους μου
νά βγάλουν ἀπ’ τὴ σπηλιά τὸ
σκελετὸ τοῦ δεινόσαυρου...

Καί ὁ ἀπαίσιος μαῦρος Φύ-
λαρχος, καταλήγει:

— Πολὺ λυπᾶμαι γι’ αὐτὸ,
μὰ δὲν μπορεῖ πιά νά γίνῃ τί-
ποτα!.. “Ο ἀγριάνθρωπος Γκα-
οῦρ δὲν ἀστειεύεται. “Ὅποιος
τολμήσῃ ν’ ἀπλώσῃ τὸ χέρι
του στὸ σκελετὸ, θά τὸν σπα-
ράξῃ μὲ τὰ νύχια καί τὰ δόν-
τια του!...

“Ανήσυχη ἀμέσως καί μὲ ἀ-
γωνία ἡ λευκὴ γυναῖκα, ρω-
τάει τὸ Φύλαρχο:

— Καί τώρα, Μπαρόζ, τί θά
κάνουμε; Δὲν θά βρεθῇ κανέ-
νας τρόπος ν’ ἀποκτήσουμε,
κρυφὰ ἀπ’ τὸν Γκαοῦρ τὸ
σκελετό;

— Κρυφὰ ὄχι. Φανερά ἴσως
ναί, τῆς ἀποκρίνεται.

“Ο Ζέρμαν κουνάει ἀπογοη-
τευμένος τὸ κεφάλι του:

— Τὰ πράγματα φαίνονται
δύσκολα, Ντόνα! “Εγὼ λέω
νά παρατήσουμε τὸν παλιο-
σκελετὸ καί νά γυρίσουμε
στὴν “Αμερικὴ... “Ὡχ, ἀδερφέ!
Μὲ τοὺς ἀγριάνθρώπους θά
μπλέξουμε τώρα;

“Ο Φύλαρχος κιττάζει γιὰ λί-
γο παράξενα τὴν ὁμορφὴ λευ-
κὴ γυναῖκα καί μουρμουρίζει
συλλογισμένος:

— “Εγὼ—νά τὸ ξέρετε—θέλω
πολὺ νά σᾶς βοηθήσω. Γι’ αὐτὸ
σκέφτηκα κάτι ποὺ ἂν πετύχῃ,
σίγουρα θ’ ἀποκτήσετε τὸν πο-

‘Ο Πίκ, τὸ ἀγαπημένο κοράκι τοῦ Γκαοῦρ εἶναι ὁ ἀχώριστος φτερωτὸς σύντροφος τῆς μοναξιάς του...

λύτιμο θησαυρό...

— Δηλαδή ;

— Νὰ μπορέσετε νὰ πιάσετε ζωντανὸ ἢ σκοτωμένο τὸν Ταρζάν... Προτιμῶ θέβαια νὰ μοῦ τὸν φέρετε ζωντανό.

— Καὶ τί θὰ τὸν κάνῃς, Μπαρόζ ;

— Θὰ τὸν παζαρέψω στὸν Γκαοῦρ. Θὰ τοῦ πῶ: “Αν μοῦ δώσης τὸ σκελετὸ τοῦ Δεινόσαυρου, θὰ σοῦ δώσω κ’ ἐγὼ τὸν πιὸ ἄσπονδο ἐχθρό σου!....

‘Ο δειλὸς Ζέρμαν κουνάει πάλι τὸ κεφάλι του:

—Μὰ γίνονται αὐτὰ τὰ πραγματά, Μπαρόζ!....

‘Η τρομερὴ ὁμῶς Ντόνα δηλώνει χωρὶς κανένα δισταγμὸ στὸ Φύλαρχο:

— Ναί, Μπαρόζ... Θὰ γίνῃ κι αὐτό !....

... Τὴν ἄλλη μέρα, πρὶν ξημερῶση καλὰ, οἱ δυὸ λευκοὶ φεύγουν ἀπ’ τὴν κατασκήνωσι καὶ τραβᾶνε γιὰ νὰ συναντηθοῦν μὲ τὸν Ταρζάν...

‘Η Ντόνα ἔχει καταστρώσει κι ὅλας τὸ δικό της σχέδιο: Θὰ ἐκμεταλλεῦτῃ τὸ μῖσος ποὺ ἔχει ὁ Ταρζάν στὸν Γκαοῦρ καὶ θὰ τὸν φανατίσῃ ὅσο μπορεῖ περισσότερο. Εἶναι σίγουρη ἔτσι πὼς θὰ κερδίσῃ τὸ παιχνίδι. ‘Ο “Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας θὰ πεισθῇ νὰ ρθῇ μαζί τους κι’ ὁ Ζέρμαν θὰ βρῇ στὸ δρόμο τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν χτυπήσῃ πισώπλατα.

“Ἔτσι καὶ γίνεται. Φτάνουν: νύχτα κοντὰ στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν, κι’ ἡ Ντόνα, δταν καταφέρνουν νὰ συναντηθοῦν

μαζί του, του αραδιάζει ένα σωρό ψέματα για τον Γκαούρ, πού... 'Αλλά δλ' αυτά τὰ είδαμε και τὰ ξέρουμε.

ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΜΠΑΡΟΖ

"Ομως και πάλι θά χρειαστή να ξαναγυρίσουμε λίγο πίσω στην Ιστορία μας... Πρέπει να δούμε τί έκανε ο κακός Φύλαρχος μόλις ο Ζέρμαν κι' η Ντόνα ξεκίνησαν για να συναντήσουν τον "Αρχοντα της Ζούγκλας.

Και νά: 'Αφού αφήνει ν' απομακρυνθούν αρκετά οι δυο λευκοί, σηκώνει τὸ κεφάλι του προς την κορυφή του θεόρατου

θουνοῦ κι' αρχίζει νά φωνάζει: — Γκαούουουουρ!... Γαούουουουρ!...

Είναι έξυπνος άνθρωπος ο Μπαρόζ και καταλαβαίνει πώς πρῶτ' απ' όλα, πρέπει να τάχη καλά με τον Μαῦρο Δαίμονα!...

Ο Γκαούρ όταν ακούει τις φωνές του Φύλαρχου βρίσκειται έξω απ' τη σπηλιά του. Διασκεδάζει παίζοντας μ' ένα μεγάλο έξυπνο κοράκι. Τὸ βάζει και κάνει ένα σωρό παράξενα και δύσκολα γυμνάσματα.

Τὸ γεράκι αὐτὸ είναι ο Πίκ, ο ἀχώριστος φτερωτὸς σύντροφος στην ἀθάσταχτη μοναξιά

"Η φοβερή αρκούδα σφίγγει τρομακτικά τον Γκαούρ. Τὰ κόκκαλά του αρχίζουν νά τρίζουν...

Τὰ κατάμαυρα μάτια τοῦ Γκαούρ λάμπουν παράξενα καθὼς τὸν ρωτᾷ:

— Λοιπόν; Λέγε τί με θέλεις;

Μὰ ὁ σατανικός Φύλαρχος συνεχίζει καὶ πάλι σὰ νὰ μὴν τὸν ἀκούσε:

— Δὲν ἔχει περάσει πολὺ ὥρα πού ἔστειλα δυὸ λευκοὺς ἀνθρώπους, ἕναν ἄντρα καὶ μιὰ γυναῖκα, στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Ἐχουν μαζί τους καὶ ὄπλα... Θὰ προσπαθήσουν νὰ τὸν ξεγελάσουν καὶ νὰ μοῦ τὸν φέρουν ἐδῶ. Ἄν δὲν τὰ καταφέρουν θὰ τὸν σκοτώσουν καὶ θὰ μοῦ φέρουν τὸ κουφάρι του... Ζωντανὸν ἢ πεθαμένον, θέλω νὰ στὸν κάνω δῶρο... Πιστεύω πῶς ἔτσι θὰ γίνουμε φίλοι...

Ὁ Γκαούρ τὸν κυττάζει γιὰ λίγο στὰ μάτια χωρὶς νὰ βγῇ λέξι ἀπ' τὸ στόμα του. Κι' ἀμέσως, παρατώντας τὸν στὴν σκηνή, πετάγεται ἔξω κι' ἀρχίζει νὰ τρέχει πρὸς τὴ δύσι. Ὡσπου σὲ λίγο χάνεται πίσω ἀπ' τὴν πυκνὴ κι' ἄγρια βλάστησι τῆς παρθένας Ζούγκλας...

Θέλει νὰ προλάβῃ αὐτός, πρὶν ἀπ' τοὺς λευκοὺς, νὰ φτάσῃ στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Νὰ βρῇ κάποιον τρόπο νὰ τὸν σώσῃ ἀπ' τὸν κίνδυνον πού πρόκειται νὰ διατρέξῃ.

Καὶ τρέχει σὰν τρελλὸς χωρὶς νὰ παίρνῃ οὔτε ἀνάσα!

Ὅσο γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν κακοῦργο Φύλαρχο, πάντα ὑπάρχει καιρὸς. Πρῶτα θὰ γλυτώσῃ τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας κι' ὕστερα θὰ γυρίσῃ νὰ

λογαριαστῇ μὲ τὸν ἀποίσιον Μπαρόζ.

Ὁ Πικ, τὸ πιστὸ κοράκι του, φτερουγίζει τώρα χαμηλὰ ἀκολουθώντας τον..

Ὅμως ξαφνικὰ ἀπ' τὸ ράμφος του βγαίνει ἓνα παράξενο τρομαγμένο κράξιμο. Καὶ τὴν ἴδια στιγμή ὁ Γκαούρ ἀντικρὺζει μπροστὰ του μιὰ μεγαλόσωμη κι' ἀγριωπὴ μαύρη ἀρκούδα.

Ἔτσι καὶ χωρὶς νὰ σταματήσῃ, λοξεύει λίγο τὴν πορεία του γιὰ νὰ μὴ συναντηθῇ μαζί της. Οἱ στιγμές του εἶναι πολύτιμες γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Ταρζάν. Δὲν πρέπει νάχη καμμιὰ καθυστέρησι...

Ὅμως τὸ θηριὸ νομίζει, φαίνεται, πῶς ὁ μελαψὸς γίγαντας θέλει νὰ τοῦ κάνῃ κακό!... Καὶ χυμώντας μανιασμένον τρέχει κατὰ πάνω του!

Ὁ Γκαούρ ἀκούει τὸ ποδοβολητὸ τῆς ἀρκούδας πίσω του καὶ σταματᾷ. Σὰν ὑπερήφανος Ἕλληνας πού εἶναι, τόχει σὲ μεγάλη ντροπὴ του νὰ τρέχῃ ὅταν τὸν κυνηγοῦν.

Ἔτσι, θηριὸ κι' ἄνθρωπος ἀγκαλιάζονται καὶ τρομερὴ πάλη ἀρχίζει μεταξύ τους.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν κρατᾷ ὀπλο. Μονάχα τ' ἀτσαλένια μπράτσα του χρησιμοποιοῖ. Μὰ ἡ ἀρκούδα εἶναι ἀφάνταστα δυνατὴ. Τὸν σφίγγει μὲ τέτοια λύσσα πού τὰ κόκαλα τοῦ Γκαούρ ἀρχίζουν νὰ τρίβουν ἀπ' αἰσία. Λίγο ἀκόμα καὶ ὑπάρχει φόβος νὰ σπάσουν.

Τὸ θηριὸ ἔχει φέρει τὸν ἄνθρωπο σὲ πολὺ δύσκολη θέσι,

Νά δμως πού στήν κρίσιμη αὐτή στιγμή ὁ φτερωτός σύντροφός του κατεβαίνει σάν «ἀπό μηχανῆς Θεός», γιά νά τὸν βοηθήσει.

Ὁ Πίκ κάνοντας μιὰ κάθετη ἐφόρμησι χαμηλώνει καὶ γαντζώνει τὰ δάκτυλα τῶν ποδαριῶν του στὸ κεφάλι τῆς ἀρκούδας. Ἀμέσως σκύβει τὸ κεφάλι του καὶ μὲ τὸ μυτερὸ ράμφος του χτυπάει γρήγορα καὶ πολλές φορές τὰ μάτια τῆς ἀρκούδας. Καὶ σὲ λίγες στιγμές μέσα, τὴν ἔχει τυφλώσει.

Τὸ γιγαντώσωμο θηριὸ παρατάει τὸν Γκαοῦρ καὶ στριφογυρίζει μανιασμένο, οὐρλιάζοντας ἀπαίσια...

Ὁ μελαψὸς ἄντρας κυττάζει τὴν ἀρκούδα καὶ παραξενεύεται. Δὲν ξέρει πῶς τὸ κοράκι τοῦ ὁ Πίκ, τὴν τύφλωσε. Βρίσκει δμως τὴν εὐκαιρία ν' ἀρπάξει μιὰ πέτρα καὶ νὰ τῆς τὴν πετάξει μὲ δύναμι στὸ κεφάλι. Καὶ τὸ τυφλωμένο θηριὸ σωριάζεται κάτω νεκρὸ. Ἄν ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας Γκαοῦρ ἤξερε πῶς τὸ θηριὸ ἦταν τυφλὸ, ποτὲ δὲν θὰ ἔκανε αὐτὸ πού ἔκανε! Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τ' ἀρχαῖα χρόνια παλεύουμε στῆθος μὲ στῆθος καὶ δὲν ἐκμεταλλευόμαστε ποτὲ τὴν ἀδυναμία τοῦ ἀντιπάλου μας!...

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΜΕΤΑΜΦΙΕΖΕΤΑΙ

Ἐλεύθερος τώρα ὁ μελαψὸς γίγαντας προχωρεῖ λίγα βήματα, μὰ πάλι κοντοστεκεται.

Μιὰ σκέψι θασάνιζει τὸ μυαλὸ του καὶ μονολογεῖ ψιθυριστά:

— Πηγαίνω νὰ σώσω τὸν Ταρζάν. . . Πῶς δμως νὰ παρουσιασθῶ μπροστά του; Πρέπει κάτι νὰ κάνω γιά νὰ μὴ μὲ ἀναγνωρίσει...

Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τοῦ λάμπουν ξαφνικά παράξενα σάν νὰ τὰ φωτίσε κάποια ἰδέα. . . Ἀμέσως ἀρχίζει νὰ ψάχνει κάτω στὴ γῆ ὥσπου βρίσκει καὶ σηκώνει μιὰ μυτερὴ καὶ κοφτερὴ πέτρα σάν μαχαίρι. Ὑστερα μὲ μερικά βήματα ξαναχυρίζει κοντὰ στὴ σκοτωμένη ἀρκούδα κι' ἀρχίζει νὰ τὴ γδέρνη προσεκτικά...

Ὁ Πίκ χορηγᾷ χαρούμενος στὸ πλάι του, κρᾶζοντας λαίμαργα καὶ τσιμπολογώντας μεζεδάκια ἀπ' τὴς σάρκες τοῦ θηριοῦ. Αὐτὲς πού ἀπογυμνώνει ὁ Γκαοῦρ τραβώντας τὴ μαλλιαρὴ μαύρη προβιά τῆς ἀρκούδας. . .

Μονάχα τὸ κεφάλι τῆς δὲν γδέρνη. Τὸ ἀφίνει ὀλόκληρο πάνω στὸ τομάρι.

Κοντεύει νὰ νυχτώσῃ πιά ὅταν ὁ Γκαοῦρ τελειώνει τὸ γδάρισμα τῆς ἀρκούδας. Ὑστερα τὸ φορτώνει στὴ ράχη ζεστό - ζεστὸ καθὼς εἶναι καὶ συνεχίζει τὸ δρόμο του.

Ἔτσι, κι' ὅταν φτάνει κοντὰ στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν, πού εἶναι νύχτα πιά, φοράει τὸ τομάρι τῆς ἀρκούδας καὶ κρύβεται ὀλόκληρος μέσα σ' αὐτό. Ὅποιος νὰ τὸν ἐβλεπε θὰ ἔβαζε στοίχημα πῶς εἶναι μιὰ πραγματικὴ ἀρκούδα. Κρύβεται λοιπὸν πίσω ἀπ' τὸν κορμὸ κά-

‘Ο Ταρζάν ρωτάει τὴ Μάγισσα Χούλχα;—Ποιὸς ἔπνιξε τοὺς
δυὸ μαύρους ποὺ μ’ ἔφεραν ἐδῶ;

ποιου δέντρου καὶ παραμονεύει...

Καὶ νά: Σὲ λίγο ἀκούει τὸν Ζερμάν καὶ τὴ Ντόνα νά φωνάζουν ζητώντας βοήθεια. Ἀκούει καὶ τὴ φοβερὴ κραυγὴ τοῦ Ταρζάν ποὺ ἐπακολουθεῖ.

‘Ο Γκαοῦρ φαντάζεται πῶς μόλις ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας θὰ παρουσιαστῇ μπροστά τους θὰ τὸν πυροβολήσουν καὶ θὰ τὸν σκοτώσουν. Γι’ αὐτὸ μόλις ξεχωρίζει στὸ σκοτάδι τὸν Ταρζάν ποὺ ἔρχεται νά τοὺς βοηθήσῃ, ξεπετάγεται μπροστά του, τὸν ἀρπάζει καὶ τρέχει γιὰ νά τὸν ξαναφέρῃ στὴ σπηλιά του. ‘Ο λευκὸς γίγαντας φυσικὰ νομίζει πῶς τὸν ἔχει ἀρπάζει ἀρκούδα καὶ

ὄχι ἄνθρωπος σὰν κι’ αὐτόν.

Μὰ ὁ μεταμφιεσμένος Γκαοῦρ καθὼς τρέχει φορτωμένος σκοντάφτει σὲ μιὰ πέτρα ὅπως εἶδαμε, καὶ σωριάζεται βαρὺς κάτω. Ἡ προθιά τῆς ἀρκούδας ποὺ φοράει τὸν ἐμποδίζει νά σηκωθῇ ἀμέσως ἐπάνω. Κι’ ὁ Ταρζάν προφταίνει καὶ τὸν χτυπάει μὲ μιὰ μεγάλῃ πέτρα στὸ κεφάλι...

Ὅμως ἡ πέτρα αὐτὴ δὲν χτύπησε στὸ κεφάλι τοῦ Γκαοῦρ, ἀλλὰ στὸ ἀγδαρτὸ κεφάλι τῆς ἀρκούδας. Γιατὶ τὸ πραγματικὸ κεφάλι τοῦ μελαψοῦ γίγαντα βρισκόταν πάρα κάτω, μέσα στὴν προθιά τοῦ λαιμοῦ της. Στὸ σημεῖο αὐτὸ

ὁ Γκαούρ εἶχε ἀνοίξει δυὸ μικρὲς τρύπες γιὰ νὰ βλέπῃ.

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας ἀπ' τὸ χτύπημα τῆς πέτρας στὸ πραγματικὸ κεφάλι τῆς ἀρκούδας, δὲν νοιώθει παρὰ μονάχα ἓνα τράνταγμα! Καὶ τὸ τράνταγμα αὐτὸ ἦταν τόσο δυνατό πού τὸν ἔκαμε ν' ἀπομείνῃ ἀναίσθητος. Φαντασθῆτε λοιπὸν μέ πόση δύναμι ὁ Ταρζάν εἶχε πετάξῃ τὴ μεγάλη πέτρα πάνω στὸ κεφάλι τοῦ θηριοῦ!... Ἄν ἡ πέτρα αὐτὴ εὑρίσκε τὸ μελαφὸ γίγαντα στὸ πραγματικὸ κεφάλι του, σίγουρα θὰ τὸν εἶχε σκοτώσει.

Ὅμως ὑπάρχει καὶ ὁ Πίκ, τὸ πιστὸ καὶ ἀχώριστο κοράκι τοῦ Γκαούρ, πού παρακολουθεῖ τὰ συμβαίνοντα φτερογίζοντας ἀνήσυχον πάνω ἀπ' τὸ σημεῖο αὐτό... Καὶ τὸ κοράκι, νομίζοντας πὼς ὁ Ταρζάν ἔχει σκοτώσει τὸν μεταμφιεσμένο ἀφέντη του, χαμηλώνει γρήγορα κι' ἀρχίζει νὰ τὸν χτυπάτῃ μὲ τὸ ράμφος του στὸ κεφάλι!..

Ταυτόχρονα σχεδὸν ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ξανακούει τὶς φωνὲς τῶν λευκῶν καὶ οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ Πίκ, τρέχει νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

Ὁ Γκαούρ δὲν ἀργεῖ νὰ συνέλθῃ καὶ τὸ πιστὸ κοράκι τοῦ δείχνει τὸ δρόμο πού πῆραν οἱ δυὸ λευκοὶ μὲ τὸν Ταρζάν.

Ὁ μελαφὸς γίγαντας τρέχει καὶ τοὺς φτάνει. Βρίσκει ὅμως τὸν Ταρζάν ἀναίσθητο. Καὶ

ξαναπαίρνοντάς του στὴν ἀγκυλιά του γιὰ νὰ φύγῃ, δέχεται τὴ σφαῖρα τοῦ Ζέρμαν. Ἐτεῖ ἀναγκάζεται νὰ παρατήσῃ κάτω τὸν Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας καὶ ν' ἀρχίσῃ τὴν τρομακτικὴ πάλῃ μὲ τοὺς μαύρους ἰθαγενεῖς. Τέλος, τραυματισμένος ὅπως εἶναι, φεύγει νὰ σωθῇ...

Σὰν ξεμακραίνει ἀρκετὰ ἀπ' τὸ μέρος ἐκεῖνο, πετάει ἀπὸ πάνω του τὸ τομάρι τῆς ἀρκούδας. Ἡ πληγὴ ψηλὰ στὸ γοφὸ του τὸν πονάει ἀφάνταστα.

— Θὰ πάω στὴ μάγισσα Χούλχα, μурμουρίζει. Αὐτὴ θὰ με γιатρέψῃ...

Κι' ἀμέσως παίρνει κουτσαίνοντας τὸ δρόμο γιὰ τὴ σπηλιά της. Προχωρεῖ ὅμως πολὺ ἀργά...

ΥΠΕΡΙΟΧΗ ΘΥΣΙΑ!

Μὰ ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά τῆς μάγισσας βρίσκει δυὸ γιγαντοοκύμους ἰθαγενεῖς φρουροὺς πού θέλουν νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ προχωρήσῃ μέσα.

Ὁ περήφανος Ἕλληνας τοὺς παρακαλεῖ στὴν ἀρχὴ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ περάσῃ γιὰτὶ τρεναί ἀφάνταστα. Καὶ τοὺς δείχνει τὴ ματωμένη πληγὴ τῆς σφαίρας στὸ πάνω μέρος τοῦ ποδαριοῦ του. Μὰ ἐκεῖνοι εἶναι ἀνένδοτοι. Τὸν σπρώχνουν μάλιστα καὶ βάνουσα γιὰ νὰ φύγῃ καὶ νὰ μὴ τοὺς ἐνοχλῇ.

Ὅμως καὶ πάλι ὁ Γκαούρ δὲν θυμώνει. Τοὺς παρακαλεῖ τώρα νὰ φωνάξουν τὴν Χούλ-

χα νά βγῇ έξω νά κάνη τὰ γιατροσόφια της στο πόδι του. Μά κι' αὐτὴ τῇ φορὰ οἱ δυὸ μαῦροι ἀρνούνται ἄγρια.

— Εἰμᾶστε ἐδῶ γιὰ νὰ μὴν ἀφήσουμε; οὔτε νὰ μπῇ, οὔτε νὰ βγῇ κανέννας μέσα ἀπ' τὴ σπηλιά!... Κατάλαβες; Ξεκουμπήσου λοιπόν!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἐξὺν ἤθελε νὰ τοὺς κάνη κακὸ Ὁμοῖως τὸ τραῦμα τοῦ τὸν πονάει τόσο πού θολώνει τὸ μυαλό του!

Καὶ νά: Ἀπλώνει γρήγορα τὰ σιδερένια μπράτσα τοῦ καὶ ἀρπάζει ταυτόχρονα καὶ τοὺς δι-ὸ, ἀπ' τὸ λα.μύ. Ὑστερα τοὺς σφίγγει δυνατὰ ὅσο δύ-ναιτὸς εἶναι κι' ὁ πόνος πού νοιώθει. Αὐτὸ τοῦ φέρνει κά-ποιο ἀνακούφισι πού τὸν κά-νει νὰ νομίζῃ πὼς ὑποφέρει λιγώτερο! Κι' ἔτσι, δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ, βλέπει σὲ λίγες στιγμὲς πὼς οἱ δυὸ ἀραπάδες κρέμονται ἀψυχὰ κουφάρια ἀπ' τὴ σφιγμένε παλάμες του... Τοὺς ἔχει πνίξει!...

Τέλος τοὺς παρατάει κάτω καὶ μουγγρίζοντας ἀπ' τοὺς ἀ-θάσταχτους πόνους μπαίνει ἀργὰ στὴ σπηλιά...

Δὲν ἔχει προφτάσει ὅμως νὰ κάνη μερικά βήματα πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ της, ὅταν ξαφνικὰ μιὰ λάμψι ἀνείπωτης χαρᾶς φωτίζει τὰ μάτια του. Ἐχει ἀντικρύσει τὸν Ταρζάν πού βρῖσκετ' ἐκεῖ, ἀναίσθητος ἀ-κόμα.

Μὲ μιᾶς ὁ Γκαοὺρ ξεχνάει τοὺς δικούς του τοὺς πόνους καὶ ρωτᾷ τὴ Χούλχα σιγά:

— Πῶς εἶναι;

Ἡ σκελετωμένη μαύρη μά-γισσα, μὲ τὸ βρωμερὸ τομάρι τοῦ λύκου, κουνάει θλιθερά τὸ κεφάλι της:

— Ἐχει χάσει πολὺ αἷμα, παλληκάρι μου!... Θὰ πεθάν-νῃ!

Τὸ χαρούμενο πρόσωπο τοῦ μελαψοῦ γίγαντα σκοτεινιάζει σὰν οὐρανὸς σὲ φθινοπωριάτι-κο καθοῦρι!

— Χούλχα, τῆς λέει μὲ χεί-λια πού τρέμουν σὰν μωροῦ παιδιοῦ πού ἐτοιμάζεται νὰ κλάψῃ.

— Τί; ρωτᾷ ἡ καλὴ μά-γισσα.

— Θέλω νὰ τὸν σώσης!... Δὲν πρέπει νὰ πεθάνῃ!... Ὁ Ταρζάν εἶναι πανώριος, περή-φανος, δυνατὸς κι' ἀτρόμητος! Ποτὲ δὲν θὰ βρεθῇ καλύτερος ἀρχοντας ἀπ' αὐτὸν γιὰ τὴν ἀπερριάντη κι' ἄγρια Ζούγ-κλα!...

Σταματᾷ γιὰ λίγο σὰ νὰ θέλῃ νὰ πάρῃ ἀνάσα καὶ συνε-χίζει μὲ πρόσωπο χλωμὸ σὰν πεθαμένου:

— Πέσ' μου λοιπόν, μάγι-σα: Τί πρέπει νὰ κάνω ἐγὼ γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ;

Ἡ τερατόμορφη μαύρη γρηὰ τὸν κυττάζει παράξενα:

— Νὰ τοῦ δώσης τὸ αἷμα σου, τοῦ ἀποκρίνεται.

— Μόνο τὸ αἷμα μου; ξεφω-νίζει τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ ὁ Γκαοὺρ. Τόσο φτηνὰ λοιπόν θὰ πληρώσω τὴ ζωὴ του;

Ἡ μάγισσα δὲν τοῦ ἀποκρι-νεται. Τὸν βάζει μόνο γρήγο-ρα νὰ ξαπλώσῃ δίπλα στὸν ἀναίσθητο Ταρζάν. Ὑστερα, σιωπηλὴ πάντα, χαράζει μ' ἑ-

να παράξενo χρυσό υστεράκι τὰ μπράτσα τους. Καί τὰ δέ-νει σφιχτά τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο.

Καί νά: Τὸ ἔνδοξο ἑλληνικό αἷμα τοῦ Γκαούρ, ξεχύνεται τώρα μὲ ὀρμή στὶς φλέβες καί σ' ὁλόκληρο τὸ κορμὶ τοῦ Ταρζάν!...

Ἡ τερατομορφή γερόντισσα περιμένει μουρμουρίζοντας μερικά λόγια καὶ κάνοντας ἀλόκοτα ξόρκια πάνω ἀπ' τοὺς δυὸ ὑπέροχους γίγαντες τῆς Ζούγκλας: τὸν λευκὸ καὶ τὸν μελαψό!... Τέλος ψιθυρίζει στὸν Γκαούρ:

— Τὰ αἱμάτά σας σμίξανε παλικάρι μου!... Τώρα εἶσα-στε κάτι περισσότερο κι' ἀπὸ ἀδελφία ἀκόμα!... Εἴσαοτε ἕνας ἄνθρωπος σὲ δυὸ κορμιά!... Ποτέ πιά δὲν πρέπει νὰ μαλλώσετε!... Ποτέ δὲν πρέπει νὰ χτυπηθῆτε... Ἐκεῖνος ποὺ θὰ ματώσῃ τὸν ἄλλον, θὰ τιμωρηθῇ σκληρά!... Ὁ παντοδύναμος Θεὸς τῆς Ζούγκλας κι' ὅλου τοῦ κόσμου, θὰ ρίξῃ φωτιά νὰ τὸν κάψῃ!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὴν κυττάζει χαμένα χωρὶς νὰ πολυκαταλαβαίνει τὰ λόγια τῆς. Γιατὶ μὲ τὸ αἷμα ποὺ ἔχασε, τ' αὐτιά του βουίζουν παράξενα. Τὸ κορμὶ του, σιγὰ - σιγὰ μουδιάζει. Νοιώθει νὰ βυθίζεται σ' ἕναν γλυκὸ λήθαργο. Γλυκὸ σὰν τὸ θάνατο!...

Ἀντίθετα τὸ χλωμὸ πρόσωπο τοῦ ἀναίσθητου Ταρζάν ἀρχίζει νὰ ζωντανεύῃ... Τὸ αἷμα τοῦ Γκαούρ ποὺ κύλισε στὶς φλέβες του ἀρχίζει νὰ τοῦ δίνει τὸ ρόδινο χρῶμα τῆς ζωῆς!...

— Φτάνει, ψιθυρίζει σὲ λίγο ἡ Χούλχα καὶ λύνει γρήγορα τὰ μπράτσα τῶν δύο παλικάριων.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας νοιώθει ἀφάνταστη ἀδυναμία. Καταφέρνει ὅμως ν' ἀνασηκωθῇ καὶ μὲ μεγάλη δυσκολία νὰ σταθῇ στὰ πόδια του. Κι' ἀμέσως ρωτᾷ μ' ἐνδιαφέρον τὴ μάγισσα:

— Θὰ ζήσῃ τώρα;

— Ναί, τ' ἀποκρίνεται ἐκείνη μὲ βαβαιότητα. Τὸ αἷμα σου ξεχύθηκε σὰν χείμαρρος κι' ἐπνίξε τὸ χάρο ποὺ ζητοῦσε νὰ φωλιάσῃ στὸ κορμὶ του...

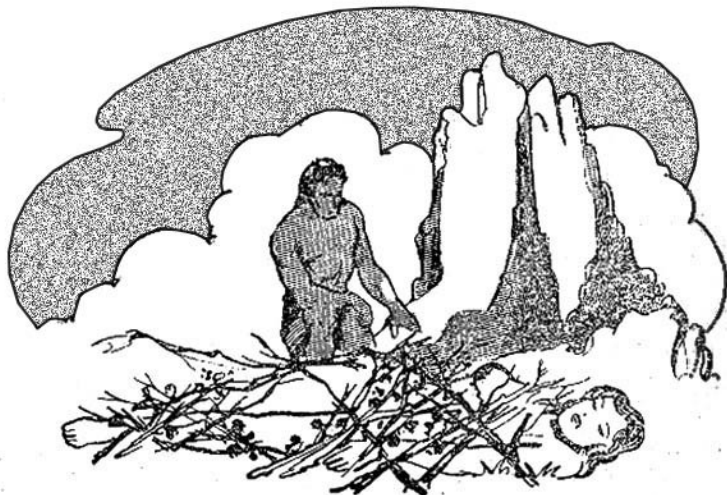
Ὁ Γκαούρ κυττάζει τὸν ἀναίσθητο Ταρζάν ἀνήσυχος. Ὑστερα σηκώνει τὰ μάτια του στὴ Χούλχα:

— Ἐγὼ θὰ φύγω ἀμέσως, τῆς λέει σιγὰ. Δὲν πρέπει νὰ μὲ δῇ ὅταν συνέλθῃ... Δὲν θέλω νὰ μάθῃ τίποτα γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸ αἷμα μου... Σ' εὐχαριστῶ καλὴ μου Μάγισσα τοῦ τοῦ ἔσωσες τὴ ζωὴ! Πάντα θὰ σ' εὐγνωμονῶ καὶ θὰ σὲ προστατεύω γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανες!...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια γυρίζει γιὰ νὰ θγῇ ἀπ' τὴ σπηλιά τῆς.

Ὅμως ταυτόχρονα σχεδὸν ἡ Χούλχα κάτι βλέπει πάνω του καὶ βγάζει μιὰ τρομαγμένη φωνή. Εἶχε ἀντικρύσει τὴ φοβερὴ πληγὴ τῆς σφαίρας πάνω ψηλά στὸ γοφὸ του.

— Παιδί μου! τοῦ κάνει μὲ λαχτάρα. Εἶσαι λοιπὸν λαθωμένος κι' ἐσύ; Ἐχεις χάσει αἷμα; Μὰ γιατί δὲν μοῦ τὸ εἶπες; Τὸ λιγοστὸ ποὺ εἶχε μεί-

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας Γκαούρ σκεπάζει με ἀνθισμένα κλαδιά τὸ νεκρὸ κορμὶ τῆς λευκῆς γυναίκας.

νει στὶς φλέβες σου δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ δώσης...

— Ναι, μурμουριζει ὁ Γκαούρ... Μὲ εἶχαν χτυπήσει μὲ μιὰ σφαῖρα, μά... Μὰ τὸ εἶχα ξεχάσει...

— Καλά, καὶ δὲν πονοῦσες, παλικάρι μου; ρωτᾷ με ἀπορία ἡ καλὴ μάγισσα.

Καὶ προσθέτει:

— Μὲ τέτοια πληγὴ πρέπει νὰ πεθάνῃς ἀπ' τοὺς πόνους!..

Ἡ Χούλχα πλένει ἀμέσως καὶ περιποιεῖται τὸ μεγάλο τραῦμα του. Τοῦ κάνει λογιῆς - λογιῆς ξόρκια καὶ βάζει πάνω σ' αὐτὸ τὰ θαυματουργὰ βοτάνια της. Ὑστερα τοῦ γνέφει νὰ σκύψῃ. Καὶ φιλώντας τὸν στὸ μέτωπο, τοῦ δίνει μ' ἃ

συμβουλή:

— Φύγε τώρα καὶ πήγαινε γραμμὴ στὴ σπηλιά σου. Πρέπει νὰ πέσης στὰ στρωσίδια σου καὶ νὰ ξεκουραστῇς...

— Θὰ πάω πρῶτα νὰ λογαριαστῶ μὲ τὸν ἀπαίσιο Μπαρόζ, τῆς λέει.

— Ὅχι, καλὸ μου παλικάρι, ἐπιμένει ἡ τερατόμορφη μάγισσα. Νὰ πᾶς ἀμέσως νὰ ξεπλῶσης... Μὲ τὸν Μπαρόζ λογαριάζεσαι καὶ αὐριο!...

Ὁ Γκαούρ νοιώθει πραγματικά μεγάλη ἀδυναμία.

— Καλά, μурμουριζει ξεψυχισμένα. Θὰ κάνω ὅπως μοῦ λές!...

Βγαίνει ἀργὰ ἀπ' τὴ σπηλιά, περνᾷ ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς δυὸ

πνιγμένους μαύρους και παίρνοντας κατευθύνσι προς την ανατολή προχωρεί τρικλίζοντας για τὸ μεγάλο θεόρατο βουνό του...

Ὁ Πίκ, ὁ ἀχώριστος φτερωτός του σύντροφος τὸν ἀκολουθεῖ πάντα, φτερουγίζοντας πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του.

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΚΙ' Η ΝΤΟΝΑ

Ἡ ὁμορφὴ λευκὴ Ντόνα — ὅπως εἶδαμε — κατάφερε νὰ θάλῃ τὸν Φύλαρχο Μπαρόζ νὰ δολοφονήσῃ κοιμισμένον τὸν σύντροφό της Ζέρμαν... Ὑστερα χτύπησε κι' αὐτὴ τὸ μαχαίρι τῆς στὴ ράχη τοῦ δολοφόνου.

Ἔτσι ξεφορτώθηκε καὶ τοὺς δυὸ ἀνεπιθύμητους ἄντρες μαζι.

Ὑστερα φεύγει γιὰ τὴ σπηλιά τῆς Χούλχας λαχταρώντας νὰ ξανασυναντήσῃ τὸν πανώριο Ταρζάν...

Ἡ σατανικὴ αὐτὴ γυναίκα ἔχει μεγάλῃ ἐμπιστοσύνη στὴ δύναμι τῆς ὁμορφιάς της. Πιστεύει πὼς ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας θὰ πέσῃ στὰ δίχτυα της καὶ θὰ κἀνῃ ὅ,τι τὸν διατάζει. Θὰ τὴν βοηθήσῃ πρῶτα νὰ πάρῃ τὸ σκελετό, καὶ θὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ὕστερα σὰν σκυλάκι στὴν Ἀμερικὴ...

Ἐκανε ὅμως τὸν λογαριασμό χωρὶς τὸν ξενοδόχο, ὅπως λέει ἡ παροιμία.

Μέσα στὴ σπηλιά τῆς τερατομορφῆς μάγισσας ἀντικρὺζει κάτι τρομακτικό: Εἶναι ὁ ἐξαγριωμένος Ταρζάν πού στὸ μεταξὺ ἔχει συνέλθει, ἔτοιμος

νὰ φύγῃ.

Καὶ νά: Μόλις τὴν βλέπει νὰ μπαίνει, τραβάει ἀπ' τὴ ζώνη τὸ μαχαίρι του καὶ σφίγγοντας μὲ λύσσα τὴ λαβὴ τοῦ τὴν πλησιάζει μὲ μάτια θολὰ σὰν τοῦ Χάρου.

— Βοήθειαα! Σῶστε μεε! φωνάζει ἡ Ντόνα μὲ δέος κι' ἀπόγνωση!...

Ὅμως ὁ λευκὸς γίγαντας ἔχει προφτάσει νὰ τὴν ἀρπάξῃ ἀπ' τὰ μαλλιά. Εἶναι ἔτοιμος νὰ τὴ χτυπήσῃ στὰ στήθια!

Μὰ μετὰ τὸ πρῶτο ξάφνιασμα, ἡ Ντόνα συνέρχεται. Καὶ τὸ σατανικὸ μυαλό της γεννᾷ ἀμέσως ἓνα καταχθόνιο σχέδιο σωτηρίας!

Οπισθοχωρεῖ γρήγορα δυὸ βήματα καὶ τοῦ φωνάζει μὲ θράσος:

— Ντροπὴ σου, Ταρζάν!...

Ἐνας γενναῖος καὶ περήφανος ἄντρας δὲν καταδέχεται ποτὲ νὰ σκοτώσῃ μιὰ ἀδύναμη καὶ ἄοπλη γυναίκα!... Γιατὶ θέλεις νὰ μὲ χτυπήσῃς ἐσύ; Ἄν ἔφταιξα, κι' ἂν ἀξίζῃ νὰ πεθάνω, δώσε μου τὸ μαχαίρι σου. Θὰ σπαράξω μονάχη τὰ στήθια μου!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κλονίζεται. Απομένει γιὰ λίγο ἀκίνητος σὰν ἀγαλμα, σφίγγοντας ἀκόμη τὴ λαβὴ τοῦ φοβικοῦ μαχαιριοῦ του. Τὰ βαρεῖὰ λόγια τῆς ὁμορφῆς κι' ἀδύναμης γυναίκας, τὸν ἔχουν κάνει νὰ νιώσῃ ἀφάνταστη ντροπὴ!...

Ξαναβάλλει λοιπὸν ἀργὰ τὸ μαχαίρι στὴ θήκη του καὶ τραβώντας ἀπ' τὸ μπράτσο βγάζει ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά τὴ λευκὴ

γυναίκα:

— Μαζί με τὸ σύντροφό σου, τῆς λέει, με παρασύρατε σὲ ἀτίμη παγίδα... Ὑστερα με πυροβολήσατε γιὰ νὰ με σκοτώσετε!

Ἡ σατανικὴ Ντόνα ἀκούει τὰ λόγια του καὶ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά!... Βλέπεις λοιπόν, καλέ μου Ταρζάν; Βλέπεις πὼς ἂν με κτυποῦσες θάβαφες τὰ τίμια χέρια σου στὸ αἷμα μιᾶς ἀθῶας γυναίκας;

Καὶ προσθέτει σοβαρεύοντας:

— Μιᾶς γυναίκας ποὺ γιὰ χάρι σου σκότωσε τὸ μόνο προστάτη ποὺ εἶχε ἐδῶ στὴ Ζούγκλα. Τὸν ἄντρα της.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν κυττάζει χαμένα.

Ἐκείνη ὁμῶς συνεχίζει κι' ἀπ' τὸ στόμα της βγαίνουν φοβερὲς ψευτιές:

— Μὴ νομίζεις πὼς σὲ παρασύραμε σὲ παγίδα, Ταρζάν. Οὔτε νὰ πιστεύης πὼς θέλαμε νὰ σὲ δολφονήσουμε...

— Τότε ποίος με πυροβόλησε;

— Ὁ Γκαούρ! τοῦ ἀποκρίνεται. Ποιὸν ἄλλο ἔσπονδο ἔχθρὸ ἔχεις ἐδῶ στὴ Ζούγκλα; Ποίος ἄλλος θέλει νὰ σὲ ἐξοντώσῃ γιὰ νὰ καθήσῃ αὐτὸς στὸ θρόνο σου;

Ὁ Ταρζάν ψιθυρίζει σαυτοσπεύμενος σὰ νὰ μὴν πιστεῦῃ στ' αὐτιά του:

— Ὁ Γκαούρ;

— Ναί, ὁ Γκαούρ! Δὲν σοῦ εἶχα πῆ πὼς μᾶς ἔπιασε ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά τοῦ Δεινόσαυ-

ρου; Δὲν ἄναψε φωτιά νὰ μᾶς κάψῃ; Τότε ἄρπαξε ἀπ' τὸν ἄντρα μου τὸν Ζέρμαν ἕνα πιστόλι. Κι' ὅταν περνοῦσαμε, παραφύλαξε κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ σὲ πυροβόλησε... Ὑστερα, νομίζοντας πὼς σὲ εἶχε σκοτώσει, σὲ παράτησε καὶ τῷβαλε σὰν δειλὸς δολοφόνος στὰ πόδια...

»Ἐγὼ κι' ὁ ἄντρας μου τότε σὲ σηκώσαμε στὰ χέρια μας καὶ με χίλιους κόπους καὶ δυσκολίες καταφέραμε νὰ σὲ μεταφέρουμε ἀναίσθητο στὴ σκηνὴ τοῦ Μπαρόζ.

»Μὰ ὁ κακὸς Φύλαρχος ἤθελε νὰ σὲ παραδώσῃ στὸν Γκαούρ... Καὶ γιὰ νὰ σὲ σώσω τὸν σκότωσα με τὸ μαχαίρι μου!... Ὑστερα παρακάλεσα τὸν Ζέρμαν νὰ βοηθήσῃ νὰ σὲ πᾶμε στὴ σπηλιά τῆς μάγισσας Χούλχας. Εἶχα ἀκούσει γι' αὐτὴν πὼς με τὰ ξέρκια καὶ τὰ θαυματοργὰ θοτά νια της καὶ νεκροὺς μπορεῖ ν' ἀναστήσῃ... Ἔτρεμα στὴ σκέψι πὼς μποροῦσε νὰ πεθάνῃς καὶ νὰ σὲ χάσω γιὰ πάντα!...

»Ὅμως ὁ σύντροφός μου δὲν δεχόταν νὰ με βοηθήσῃ... εἶχε καταλάβει φαίνεται τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς καρδιάς μου καὶ σὲ ζήτησε!

Ο ΠΙΚ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Ὁ Ταρζάν τὴ ρωτᾷ με ἀπορία:

— Ποιὸ μυστικὸ σοῦ;

Ἡ ὁμορφὴ Ντόνα χαμηλώνει τὰ μάτια της κι' ἀναστενάζει πονεμένα τάχα, ψιθυρίζοντας:

— Δέν καταλαβαίνεις λοιπόν; Δέν καταλαβαίνεις ποιό είναι τὸ μυστικό τῆς καρδιάς μου γιὰ σένα;

Καί συνεχίζει τὶς ψευτιές της:

— Σὲ μιὰ στιγμή ὅμως βλέπω τὸν Ζέρμαν νὰ τραβάη τὸ μαχαίρι του καὶ χύνεται πάνω σου γιὰ νὰ σὲ σπαράξη!... Σὰν τρελλή τραβάω τότε καὶ τὸ δικό μου μαχαίρι. Καὶ πιὸ γρήγορη ἀπ' αὐτὸν προφταίνω καὶ τὸν χτυπάω στὴ ράχι. Τὸν σκότωσα γιὰ νὰ σώσω ἐσένα ἀπ' τὰ χέρια του!...

»Ἐτσι ἐλευθερώθηκα... Πλήρωσα τότε δυὸ μαύρους γιὰ νὰ μὲ βοηθήσουν καὶ σὲ φέρω! ἔδω στὴ σπηλιά τῆς μάγισσας. Μὲ δάκρυα τὴν παρακάλεσα νὰ σὲ σώσει...

Ὁ Ταρζάν ρίχνει μιὰ ματιὰ στοὺς δυὸ νεκροὺς ἰθαγενεῖς ποὺ βρίσκοντ' ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά:

— Αὐτοὺς ποῖος τοὺς ἐπνίξε; ρωτάει.

Ἡ Ντόνα ἔχει πάντοτε τὸ ψέμμα στὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν της. Καὶ τ' ἀποκρίνεται ἀμέσως:

— Ἐγώ... Τοὺς εἶπα νὰ περιμένουν ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά. Ἦξερα πῶς, σιγὰ - σιγὰ, θὰ νυστάξουν καὶ θ' ἀποκοιμηθοῦν. Ἐτσι κι' ἔγινε... Καὶ τότε βγῆκα ἔξω καὶ τοὺς ἐπνίξα μὲ τὰ χέρια μου. Πρῶτα τὸν ἔβλεπα κι' ὕστερα τὸν ἄλλον. Τὸ ἔκανα αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ μάθῃ κανένας ποῦ βρίσκόντουσαν.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μὲ λίγα γρήγορα θήματα φτάνει στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς.

— Χούλχα, φωνάζει στὴ μάγισσα. Ποῖος μ' ἔφερε ἀνάσθητο στὴ σπηλιά σου;

— Δυὸ ἄνθρωποι τοῦ φύλαρχου Μπαρόζ, τοῦ ἀποκρίνεται ἡ τερατόμοφη γερόντισσα.

Ὁ Ταρζάν τὴν ξαναρωτάει:

— Καὶ ποῖος τοὺς ἐπνίξε;

Ἡ Ντόνα ἀκούει τὴν ἐρώτησίν του καὶ γίνεται κίτρινη σὰν τὸ λεμόνι. Ἀπ' τὴν ἀπάντησιν ποὺ θὰ δώσῃ τώρα ἡ μάγισσα κρέμεται ἡ ζωὴ της.

Ἡ Χούλχα παρουσιάζεται στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς της:

— Τί εἶπες, παιδάκι μου; ρωτάει. Δὲν ἀκούσα καλά!

— Ποῖος ἐπνίξε αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἰθαγενεῖς; ἐπαναλαμβάνει ὁ λευκὸς γίγαντας.

Ἡ μάγισσα βρίσκεται σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Ὁ Γκαοῦρ τῆς τὸ εἶχε πῇ καθαρά: «Ὁ Ταρζάν δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίποτα γιὰ μένα». Ἐτσι, κομπιάζει μὴ ξέροντας τί ν' ἀποκριθῇ στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὅμως ἀπ' τὴ δύσκολη θέσιν τὴ βγάζει ἡ Ντόνα: Τῆς δείχνει μὲ τὸ δάχτυλο τὸν ἑαυτὸ της σὰ νὰ τῆς λήθῃ: Ἐγώ!

Ἡ Χούλχα καταλαβαίνει. Κι' ἀποκρίνεται δείχνοντας τὴ λευκὴ γυναίκα:

— Αὐτὴ!... Αὐτὴ τοὺς ἐπνίξε!

Ἡ Ντόνα ἀναπνέει μὲ ἀνακούφισιν. Ἐχει πιά σωθῇ. Ἐνῶ ἡ μάγισσα γυρίζει ἄργα καὶ ξαναχάνεται στὸ βάθος τῆς σπηλιάς της.

Ὁ Ταρζάν ἔχει πεισθῇ πιά. Παίρνει, σκύβοντας, τὰ χέρια τῆς λευκῆς γυναίκας καὶ τὰ

φιλάει με σεβασμό κι' εὐγνωμοσύνη:

— Σ' εὐχαριστῶ, τῆς λέει. Ποτέ δὲν θά ξεχάσω τὶς μεγάλες θυσίες ποὺ ἔκανες γιὰ μένα... Πές μου λοιπὸν τώρα: Τί θέλεις νὰ κάνω κι' ἐγὼ γιὰ σένα;

— Νὰ με βοηθήσης νὰ πάρω τὸ σκελετό τοῦ δεινόσαυρου, τοῦ ἀποκρίνεται.

— Θὰ γίνῃ... Καὶ τί ἄλλο;

— Ὑστερα νὰ ῥθῆς μαζί μου στὴν Ἀμερική!

— Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, μουρμουρίζει ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ποτέ δὲν θά ἐγκαταλείψω τὴ σπηλιά μου καὶ τὴ γῆ αὐτὴ ποὺ τόσο ἔχω ἀγαπήσει!...

Ἡ Ντόνα ἀναστενάζει ψεύτικα καὶ δὲν λέει τίποτα...

Ἔτσι, ξεκινοῦν ἀργὰ κι' οἱ δυὸ καὶ φτάνουν στὴ σπηλιά τοῦ δεινόσαυρου. Στὸ σκοτεινὸ βάθος τῆς φαντάζει κάτασπρος ὁ τεράστιος σκελετός.

Ὁ Ταρζάν κι' ἡ λευκὴ γυναῖκα προχωροῦν μέσα καὶ τὸν πλησιάζουν. Ἡ Ντόνα ἀπλώνει μὲ λαχτάρια τὰ χέρια τῆς καὶ κάνει νὰ σηκώσῃ ἓνα ἀπ' τ' ἀμέτρητα κόκκαλά του...

Ἀλλοῖμονο ὅμως!... Μόλις τὸ δάχτυλό τῆς ἀγγιζοῦν ἑπάνω του, τὸ κόκαλο τρίβεται ἀμέσως. Γίνεται σκόνη!...

— Τί ἀτυχία! ψιθυρίζει μὲ ἀπογοήτευσι. Οἱ χιλιάδες χρόνια ποὺ πέρασαν ἔχουν καταστρέψῃ τὸν πολῦτιμο σκελετό. Εἶναι ἀδύνατον πιά νὰ μεταφερθῇ.

Ὑστερα κυττάζει παράξενα

τὸν Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας:

— Ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ πάρω τὸ σκελετό, δὲν χρειάζεται νὰ γυρίσω καὶ στὴν Ἀμερική. Θὰ μείνω γιὰ πάντα ἐδῶ, κοντά σου!

— Οὔτε κι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ, μουρμουρίζει ὁ Ταρζάν. Θὰ βρῶ αὐριο ἀνθρώπους νὰ σὲ κατεβάσουν στὸ μεγάλο λιμάνι. Ἀπ' ἐκεῖ φεύγουν πολλὰ θαπτόρια γιὰ τὴν πατρίδα σου! Ὅσο γι' ἀπόψε, ἔλα νὰ μείνῃς στὴ σπηλιά μου. Ἐγὼ κοιμᾶμαι πάντοτε ἀπ' ἔξω...

Καὶ ξεκινᾶνε παίρνοντας τὰ μονοπάτια τοῦ γυρισμοῦ... Ὁμως ὁ Ταρζάν νοιώθει ἀφάνταστα ἐξαντλημένος!... Δὲν ἔχει κουράγιο πιά οὔτε τὰ πόδια του νὰ σύρῃ... Ὡσπου σιγὰ - σιγὰ τὰ μάτια του θολώνουν καὶ σωριάζεται κάτω λιπόθυμος.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ βρίσκονται κοντὰ σὲ μιὰ λίμνη.

Ἡ Ντόνα κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τὸν ξαναφέρῃ στὶς αἰσθήσεις του. Μὰ τίποτα δὲν καταφέρνει...

Ξαφνικὰ ὅμως παράξενο φτεροῦγισμα ἀκούγεται ψηλά. Καὶ σχεδὸν ταυτόχρονα ἓνα μεγάλο κοράκι χαμηλώνει πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀναίσθητου λευκοῦ γίγαντα.

Εἶναι ὁ Πίκ, ὁ φτερωτὸς σύντροφος τοῦ Γκαούρ. Ἐρχεται γιὰ νὰ χτυπήσῃ πάλι τὸν Ταρζάν. Θέλει νὰ τὸν τιμωρήσῃ γιὰ τὴν πέτρα ποὺ πέταξε τὴν περασμένη νύχτα στὸν ἀφέντη του. Τότε ποὺ φοροῦσε τὸ τομάρι τῆς ἀρκούδας.

Ἡ Ντόνα καταλαβαίνει τὶς

ἀσχημες διαθέσεις του μαύρου πουλιού. Κι' ἀρπάζοντας ἀπὸ κάτω ἓνα ξερὸ κλαδί, ἀρχίζει νὰ τὸ χτυπάει γιὰ νὰ προστατέψῃ τὸν Ταρζάν.

Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη καὶ τελευταία καλὴ πράξις τῆς ζωῆς της.

Τὸ πουλὶ ἐξαγριώνεται ἀπ' τὰ χτυπήματά της καὶ παρατώντας τὸν Ταρζάν, χύνεται κατὰ πάνω της. Κι' ἀρχίζει νὰ τὴ χτυπάει μὲ λύσσα καὶ μανία. Τὸ σκληρὸ ράμφος τοῦ ματώ- νει τὸ κεφάλι της καὶ σχίζει τὶς σάρκες τοῦ ὁμορφοῦ προσώπου της.

Τὸ κλαδί ξεφεύγει ἀπ' τὸ χέρι τῆς λευκῆς γυναίκας καὶ ξεφωνίζει δυνατὰ καὶ σπαρακτικὰ ἀπ' τοὺς πόνους. Ταυτόχρονα κλωτσάει μὲ δύναμι τὸν ἀναισθητο "Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας οὐρλιάζοντας:

— Βοήθεια, Ταρζάσαν!... Βοήθειααα!...

Μὰ ὁ λευκὸς γίγαντας οὐτε συνέρχεται οὔτε κουνιέται καν. Βρίσκεται σὲ θαυτὴ λήθαργο!...

Η ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ

Τὸ φοβερὸ κοράκι συνεχίζει τὴν ἐπίθεσί του. Ἡ δυστυχημένη γυναίκα εἶναι ἀδύνατο πιά νὰ τὸ συγκρατήσῃ.

Ξαφνικά, γρήγορο ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀντηχεῖ. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς φθάνει ἀλαφιασμένος — ἀναζητώντας τὸ κοράκι του — ὁ ὑπέροχος "Εὐληνας Γκαοῦρ. Ἀντικρῦζει μὲ φρίκη τὸ κακὸ ποῦ γίνεται καὶ μὲ μιὰ ἄγρια φωνὴ κάνει τὸν Πικ νὰ σταματήσῃ τὴν ἐπίθεσί του καὶ νὰ φτερουγίσῃ τρο-

μαγμένος στὰ ψηλὰ κλαδιὰ κάποιου κοντινοῦ δέντρου...

Ἡ Ντόνα στριφογυρίζει οὐρλιάζοντας, τρέχοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ γιὰ νὰ σωθῇ. Μὰ χτυπιέται κάθε τόσο μὲ δύναμι στοὺς κορμούς τῶν γύρω δέντρων.

Μ' ἓνα πήδημα ὁ Γκαοῦρ φτάνει κοντὰ τῆς, τὴν ἀρπάζει ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ τὴν κυττάζει στὸ πρόσωπο...

Τί τρομερὸ ὅμως!... Τὰ μάτια της μοιάζουν μὲ δυὸ ματωμένες πληγές. Τὸ μανιασμένον κοράκι τὴν ἔχει τυφλώσει!... Τὸ κεφάλι της εἶναι σπασμένο! Οἱ σάρκες τοῦ προσώπου της καταξεσχισμένες. Ἀπ' τὶς πληγές της τρέχει ἀφθονο αἷμα... Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς μένει ἀναισθητὴ στὰ χέρια τοῦ μελαψοῦ γίγαντα.

— Κακία γυναίκα! μουρμουρίζει ὁ Γκαοῦρ. Σὲ λυπᾶμαι πολὺ, μὰ τιμωρήθηκες δίκαια γιὰ τὶς πράξεις σου!

Ἀμέσως τὴ σηκώνει ἀναισθητὴ στὴν ἀγκαλιά του καὶ προχωρεῖ στὴ μικρὴ λίμνη ποῦ βρίσκεται ἐκεῖ κοντὰ. Βιάζεται νὰ πλύνῃ τὶς πληγές τοῦ κεφαλοῦ καὶ τοῦ προσώπου της μὲ νερό. Νὰ προσπαθῇ νὰ τὴ συνεφέρῃ! Νὰ τὴ σώσῃ!

"Ομοῦς ἡ ὄχθη τῆς λίμνης εἶναι ἀμμουδερὴ καὶ ὕγρῃ. Οἱ μεγάλες γυμνὲς πατοῦσες τοῦ Γκαοῦρ ἀφήνουν, καθὼς προχωρεῖ μὲ δυσκολία, θαθεῖά τ' ἀχνάρια τους...

Τέλος, φτάνει ἐκεῖ καὶ ξαπλώνει τὴ λευκὴ γυναίκα κάτω γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὶς πρώτες βοήθειες. Μὰ εἶναι ἀργὰ πιά. Ἡ σατανικὴ Ντόνα ἔχει στὸ μετα-

ἐδ' ἐξεψυχῆσει!

Ὁ μελαφὸς γίγαντας τὴν
κυττάζει μὲ συμπόνια καὶ ψιθυ-
ρίζει :

— Καλύτερα ἔτσι... "Αν ζοῦ-
σες θὰ ἦσουν πολὺ δυστυχισμέ-
νη... Τὰ μάτια σου δὲν θὰ ξα-
νάθλεπαν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ
τὶς ὁμορφιές τῆς ζωῆς!

Κόβει γρήγορα ἀπὸ γύρω
μερικὰ ἀνθισμένα κλαδιὰ καὶ
σκεπάζει τὸ πανώριο, ἄψυχο
κορμί της. "Υστερα ξαναγυρί-
ζει καὶ σταματᾷ μπροστὰ
στὸν ἀναίσθητο "Αρχοντα τῆς
Ζούγκλας.

— "Αδελφέ μου, Ταρζάν,
μουρμουρίζει ἀργά. Τὰ αἵματά
μας ἔχουν σμίξει πιά... Πότε ἄ-
ραγε θὰ σμίξουν κι' οἱ καρδιές
μας; "Αδελφία γίναμε! Τώρα
πρέπει νὰ γίνουμε καὶ φίλοι!..

.....
Μιά ὀλόκληρη ὥρα περνᾷ
ὥσπου ὁ Ταρζάν ν' ἀρχίσῃ νὰ
συνέρχεται.

Ὁ Γκαοὺρ ποὺ εἶχε κρυφτῇ
κάπου ἐκεῖ κοντὰ γιὰ νὰ τὸν πα-
ρακολουθῇ καὶ νὰ τὸν προστα-
τεύῃ, καταλαβαίνει πῶς δὲν χρει-
άζεται πιά καὶ φεύγει ἀθόρυβα.

Στὸ μεταξὺ ὁ Ταρζάν ἔχει
πεταχθῇ ὀρθὸς καὶ στριφογυρί-
ζει ψάχνοντας νὰ θρῇ τὴ χαμέ-

νὴ λευκὴ γυναῖκα.

— Ντόναααα!.. Ντόναααα!..
φωνάζει κάθε τόσο παραξενεμέ-
νος.

"Ετσι σὲ μιὰ στιγμή φθάνει
κοντὰ στὴν ἀμμουδερὴ ὄχθη
τῆς λίμνης καὶ ἀντικρὺζει τ'
ἀχνάρια τῶν μεγάλων γυμνῶν
ποδαριῶν... Τὰ ἀκολουθεῖ ἀ-
νήσυχος καὶ φθάνει κοντὰ στὸ
πῶμα τῆς λευκῆς γυναίκας
ποὺ εἶναι ἀγνώριστο ἀπ' τὶς
πληγές καὶ τὰ ξεραμένα πιά
αἵματα...

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
ἔχει ἀναγνωρίσει ἀμέσως σὲ
ποῖον ἀνήκουν τ' ἀχνάρια τῶν
γυμνῶν ποδαριῶν. Καὶ ἐνῶ τὰ
δόντια τοῦ τρίζουν ἀπαίσια
καὶ τὰ μάτια τοῦ πετοῦν ἀ-
στραπές ὀργῆς καὶ μίσους,
μουγγρίζει σὰν πληγωμένο θε-
ριό:

— "Ανανδρε Γκαοὺρ!... Τὶ
σοῦφταιξε ἡ καλὴ αὐτὴ γυ-
ναῖκα; Γιατὶ τὴν τύφλωσες,
κακοῦργε; Γιατὶ τὴ σκότωσες;
»Μὰ ἐννοια σου: Κάποτε θὰ
πέσης στὰ χέρια μου! Καὶ θὰ
πληρώσης ἀκριθὰ τὰ ἐγκλήμα-
τά σου!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΕΛΟΣ

Ἀπαντᾷ τὰ προηγούμενα Τεύχη

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

πωλοῦνται εἰς τὸ Ἐκδοτικὸν Κατάστημα

«ΑΓΚΥΡΑ»

ὁδὸς Πειραιῶς 18 — Ἀθῆναι

καὶ εἰς τὰ

ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ἢ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

Ο Θρυλικός "ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

για να σάς ευχαριστήσει για την καταπληκτική κυκλοφορία του σε ολόκληρη την Ελλάδα, θα σάς προσφέρει την ερχόμενη ΠΕΜΠΤΗ έναν μεγάλο θησαυρό. Τον

"ΘΗΣΑΥΡΟ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ,"

Είναι μια από τις πιο καταπληκτικές περιπέτειες Ζούγκλας που έχετε διαβάσει στη ζωή σας.

Γραμμένη από τον ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

"Αν όλες οι προηγούμενες 5 περιπέτειες σάς άρεσαν, αυτή θα σάς ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΗ.

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ πρέπει την ερχόμενη ΠΕΜΠΤΗ να διαβάσουν το 6 τεύχος μας:

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Πλοκή — Δράσις — Περιπέτεια

Μυστήριο — Άγων(α)!

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

Κυκλοφορούν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Άγιου Μελετίου 93β Άθηναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Έκτοτ. Οίκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιώς 18—Άθηναι

Σημ.—Αι épιστολαι δέον ν' άπευθύνωνται εις τόν Συγγραφέα. Τα χρηματικά έμβάσματα και αι παραγγελίαι εις τόν Έκδότην.

ΔΡΙΘΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ 5

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ό **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ

5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΤΟ ΕΝΑ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΛΟ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!

ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ

Η ΑΓΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑ ΖΟΥΓΚΛΑ
ΣΕ ΟΛΟ ΤΟ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ" ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694